

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 351 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΣΥΜΦΩΝΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Ετοιμάζουν «κινεζοποίηση» των εργαζομένων

«ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ»

Κίνημα
ανυπακοής

σελ. 5

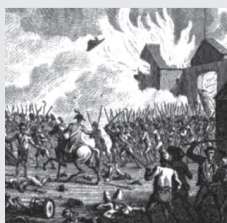
Σύμφωνο
Ανταγωνιστικότητας
Ο δρόμος προς
τον Μεσαίωνα

σελ. 7

Ιδεολογία
Τα αδιέξοδα του
αναρχικού χώρου

σελ. 14

Παρισινή Κομμούνια
140 χρόνια από την
πρώτη εργατική
επανάσταση

σελ. 15

Ασκήσεις καταστολής ενάντια στον «εχθρό λαό»

Το βίντεο που διέρρευσε από την άσκηση καταστολής πλήθους με την κωδική ονομασία «Καλλιμαχος» στις 3 και 4 Φεβρουαρίου στο Κιλκίς, αποκάλυψε στα μάτια όλων τα μακάβρια σχέδια της κυβέρνησης, της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, μιας και παρουσιάστηκε με τον πιο ανάγλυφο τρόπο ποιος είναι ο πραγματικός τους εχθρός. Στο βίντεο απεικονίζεται στρατιωτική επιχείρηση εναντίον διαδηλωτών που ζητούν «ειρήνη και εργασία»!

Το ζήτημα έφτασε στη Βουλή με ερωτήσεις βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ, όπου και αποκαλύφθηκε η πλήρης υποκρισία του υπουργείου Άμυνας και

η μετατροπή του σε εντολοδόχο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Ο αν. υπουργός Μπεδική ονομασία «Καλλιμαχος» στις 3 και 4 Φεβρουαρίου στο Κιλκίς, αποκάλυψε στα μάτια όλων τα μακάβρια σχέδια της κυβέρνησης, της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, μιας και παρουσιάστηκε με τον πιο ανάγλυφο τρόπο ποιος είναι ο πραγματικός τους εχθρός. Στο βίντεο απεικονίζεται στρατιωτική επιχείρηση εναντίον διαδηλωτών που ζητούν «ειρήνη και εργασία»!

η μετατροπή του σε εντολοδόχο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Ο αν. υπουργός Μπεδική ονομασία «Καλλιμαχος» στις 3 και 4 Φεβρουαρίου στο Κιλκίς, αποκάλυψε στα μάτια όλων τα μακάβρια σχέδια της κυβέρνησης, της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, μιας και παρουσιάστηκε με τον πιο ανάγλυφο τρόπο ποιος είναι ο πραγματικός τους εχθρός. Στο βίντεο απεικονίζεται στρατιωτική επιχείρηση εναντίον διαδηλωτών που ζητούν «ειρήνη και εργασία»!

2011 και σε περίπτωση ενεργοποίησής της η κυβέρνηση έχει δηλώσει ότι θα συμμετάσχει η 71^η Αερομεταφερόμενη Ταξιαρχία. Από το 2003, η ΕΕ έχει δημιουργήσει τους Σχηματισμούς Μάχης, ευέλικτα στρατιωτικά τμήματα για άμεση επέμβαση, «διαχείριση κρίσεων» και καταστολή πλήθους. Από το 2006, σύμφωνα με το βασικό κείμενο έγκρισης της συγκρότησης και λειτουργίας τους, η ΕΕ θα μπορεί να εκτελεί επιχειρήσεις ταχείας αντίδρασης μέσα σε 5 μέρες από την έγκριση της εμπλοκής της σε μια κρίση. Ύστερα από απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, οι Σχηματισμοί εντός 10 ημερών θα αναπτύσσονται για την επι-

βολή της «τάξης». Με δυναμικό 1.500 ατόμων, θα έχουν δυνατότητα ανάπτυξης σε ακτίνα 6.000 χλμ. από τις Βρυξέλες.

Οι λαϊκές επαναστάσεις στον αραβικό κόσμο, αλλά και οι κοινωνικές εκρήξεις ενάντια στις επιπτώσεις της καπιταλιστικής κρίσης, επισπεύδουν την προετοιμασία της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας για να κατεβάσει τα τανκς στους δρόμους ενάντια στην εργατική τάξη και τη νεολαία. Και κάνουν ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη της ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος, για την αποτροπή αυτής της ζοφερής προοπτικής και την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδύκτουλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αντιπολεμικά Κείμενα

Συγγραφέας: Λένιν, Γ. Ζηνόβιεφ, Λ. Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2002

Σελίδες: 60

Τιμή: 6 ευρώ

Περιεχόμενα

- Οι σοσιαλιστικές αρχές και ο πόλεμος (1914-16)
- Ο πόλεμος και η Διεθνή
- Το Μανιφέστο του Τσίμερβαλντ
- Ο πατσιφισμός και οι εργάτες
- Ενάντια στον Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στη συνέντευξη τύπου της Τρόικας στις 11/2 ανακοινώθηκε μεταξύ άλλων και η λεγόμενη «αξιοποίηση» (βλ. αποκρατικοποίηση ή ιδιωτικοποίηση ή ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ) δημόσιας περιουσίας, από την οποία πρέπει να αντληθούν ως το 2015 50 δισ. ευρώ, για να δοθούν στους δανειστές του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτό το έγκλημα περιγράφεται από το Υπουργείο Οικονομικών ως «ολοκλήρωση της καταγραφής και της δημιουργίας ενός χαρτοφυλακίου συμμετοχών και εμπορικά αξιοποιήσιμων ακινήτων ύψους τουλάχιστον 50 δισ. ευρώ την περίοδο 2011-2015, εκ των οποίων τα 15 δισ. ως το 2012»!

Τρόικα και τοκογλύφοι δείχνουν στον ελληνικό λαό πως είναι αποφασισμένοι να μαζέψουν και το τελευταίων ευρώ από τη δημόσια περιουσία. Πενήντα δισ. ευρώ (τουλάχιστον!) είναι ένα ασύλληπτο ποσό, αν σκεφτεί κανείς πως η συμμετοχή του δημοσίου σε μεγάλες επιχειρήσεις σήμερα κοστολογείται στα 7,5 δισ. Για να μαζευτούν πενήντα, πρέπει να πουληθούν τα πάντα. Ήδη πωλητήριο μπήκε σε ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, Αγροτική Τράπεζα, Τράπεζα Αττικής, Κρατικά Λαχεία, αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, ΔΕΠΑ, ΕΛΤΑ, το πρώην Ελληνικό, Ρίο Αντίρριο, εκτάσεις σε Σιθωνία, Πρασονήσι Ρόδου κλπ. Κάθε επιχείρηση και υποδομή, που στήθηκαν με τη δουλειά και τα χρήματα του ελληνικού λαού, θα ξεπουληθεί, ακόμη και κάθε σπιθαμή εδάφους εμπορικά εκμεταλλεύσιμου.

Θα υπάρξει κάποιο όφελος για την καπιταλιστική οικονομία; Θα απαλλαγούμε από νέες αντι-κοινωνικές πε-

ρικοπές; Θα βελτιωθεί η «ανταγωνιστικότητα» και «ανάπτυξη» του ελληνικού καπιταλισμού; ΟΧΙ.

Καταρχήν, το γενικό ξεπούλημα θα σημάνει ραγδαία πτώση των προσφερόμενων τιμών για ό,τι ξεπουλάει το δημόσιο. Το μεγάλο κεφάλαιο, διεθνές και ντόπιο, θα αγοράζει κοψοχρονιά. Αυτό σημαίνει ότι για να μαζευτούν 50 δισ. πρέπει να πουληθούν τα πάντα. Ο ελληνικός καπιταλισμός δεσμεύεται πως πρέπει διαρκώς να πουλάει, σύμφωνα και με το Μνημόνιο. Δεύτερο, τα 50 δισ. είναι ξεκαθαρισμένο πως θα πάνε απευθείας στην αποπληρωμή του χρέους. Ούτε ένα ευρώ δεν θα διατεθεί για οποιαδήποτε ανάγκη και έξοδο του ελληνικού δημοσίου. Έτσι, θα συνεχιστούν οι διαρκείς περικοπές μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, τα ήδη ανακοινωμένα μέτρα για την περίοδο 2011-2015 αγγίζουν τα 22 δισ. και θα μαζευτούν με νέες βάρβαρες περικοπές και φοροληστεία. Τρίτο, το απόλυτο πια ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων και υποδομών (να σημειώσουμε πως η Τρόικα ξεκαθαρίζει πως σε καμία περίπτωση το κράτος δεν θα κρατά το μανάτζμεντ, δηλ. τη διοίκηση), θα μειώσει σημαντικά τα κρατικά έσοδα μακροχρόνια, θα ανεβάσει τις τιμές των

προσφερόμενων αγαθών και υπηρεσιών, με αποτέλεσμα σημαντικό πληθωρισμό και μείωση της γενικής καταναλωτικής δύναμης. Σε άλλους σημαντικούς κλάδους (και με βάση το παράδειγμα όσων ήδη ιδιωτικοποιήθηκαν) θα δημιουργηθούν καρτέλ με κορυφή της πυραμίδας τις τράπεζες. Τέταρτο, καμία βελτίωση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας δεν θα προκύψει. Αν τα πενήντα δισ. μαζευτούν και κατευθυνθούν στο χρέος, τότε υπολογίζεται πως -αντί για περίπου 400 δισ.- θα χρωστάμε «μόλις» 350 δισ.! Στο μεταξύ, ο ελληνικός καπιταλισμός, λόγω του συνδυασμού όλων των μέτρων του Μνημονίου και των ιδιωτικοποιήσεων, δεν θα εμφανίζει καμία ουσιαστική ανάπτυξη, που να δίνει έστω και την παραμικρή ελπίδα για μείωση του ελλείμματος, ώστε να μπορεί να συνεχίζει την εξυπηρέτηση ενός τέτοιου χρέους. Πόσο μάλλον την στιγμή που το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα τρίζει, που η κρίση ετοιμάζεται να ρίξει και άλλες χώρες στην κόλαση του ΔΝΤ, ενώ οι λαϊκές επαναστάσεις στις αραβικές χώρες εκτοξεύουν τις τιμές του πετρελαίου.

Ενόψει και της επερχόμενης Συνόδου Κορυφής της ΕΕ, όλα αυτά που αντικειμενικά φέρνουν οι συμφωνίες του ΠΑΣΟΚ με την Τρόικα και ειδι-

κά με την ΕΕ, σε καμία περίπτωση δεν αμβλύνουν την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Το αντίθετο, την οξύνουν και οδηγούν σε διαρκή πτώση της παραγωγής. Η ανεργία και η υποαπασχόληση θα αποτελέσουν πραγματικότητα τουλάχιστον για τη μισή εργατική τάξη. Τα μικροαστικά στρώματα (ελεύθεροι επαγγελματίες, επιστημονικά επαγγέλματα, μικροί έμποροι, αγρότες κλπ.) θα τσακιστούν και θα προλεταριοποιηθούν απότομα και οριστικά. Η υγεία, η παιδεία και κάθε κοινωνική μέριμνα θα απαγορευτούν για την πλειοψηφία της κοινωνίας.

Την ίδια στιγμή, συνεχίζουν να κατευθύνουν πακτωλούς δισεκατομμυρίων από δημόσιο χρήμα στα ταμεία των τραπεζών. Από το 2009, οι τράπεζες στην Ελλάδα έχουν πάρει 83 δισ. ευρώ σε εγγυήσεις και 5 δισ. ευρώ σε μετρητά. Τώρα η κυβέρνηση θα τους δώσει άλλα 30 δισ. εγγυήσεις. Χρήματα για Υγεία, Παιδεία, μισθούς, κοινωνική πολιτική «δεν υπάρχουν» - αλλά υπάρχουν για να σώζουν τις τράπεζες, το πιο σαθρό κομμάτι από το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Οι έλληνες καπιταλιστές, δεμένοι με τα δεσμά του Μνημονίου, θα επιχειρήσουν να μας επιβάλουν ένα καθεστώς δουλοκτησίας και σιωπής - και από την υπεραξία που παράγουμε, να ακουμπούν το μεγαλύτερο μέρος στα πόδια του μεγάλου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου. Όση δημόσια περιουσία κι αν ξεπουλήσουν, ποτέ η Ελλάδα, αν παραμείνει καπιταλιστική, δεν πρόκειται να απαλλαγεί από τα συσσωρευμένα χρέη προς τοκογλύφους και καπιταλιστές, που θα πνίγουν κάθε προσπάθεια παραγωγικής ανάπτυξης και κοινωνικής ευημερίας. Αν δεν ανατρέψουμε τον καπιταλισμό, αυτός θα μας καταδικάσει σε ανείπωτη εξαθλίωση...

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η Κίνα αυξάνει τις στρατιωτικές της δαπάνες το 2011, κατά 12,7% σε 601 δισ. γιουάν (91,5 δισ. δολάρια) από 532,1 δισ. γιουάν πέρυσι. Η αύξηση είναι πολύ σημαντική, όχι μόνο γιατί το ποσοστό έφτασε διψήφιο αριθμό, αλλά και γιατί αυτό το ποσοστό υπολογίζεται επί ενός προϋπολογισμού που ενισχύεται με ρυθμό ανάπτυξης 10% περίπου. Άλλωστε πολλοί αναλυτές εκτιμούν ότι ο πραγματικός στρατιωτικός προϋπολογισμός της Κίνας είναι πολύ ανώτερος από αυτόν που αποκαλύπτει η κυβέρνηση. Οι στρατιωτικές δαπάνες αυτές αντιπροσωπεύουν το 6% του εθνικού προϋπολογισμού για το 2011. Είχε προηγηθεί μια περιορισμένη αύξηση πέρυσι στο +7,5%. Ο στρατός της Κίνας, ο μεγαλύτερος στον κόσμο, εξοπλίζοντας τις δυνάμεις του με όλο και πιο εξελιγμένο τεχνολογικά υλικό, απειλεί την ηγεμονία των ΗΠΑ στον Ειρηνικό και προκαλεί ανησυχία στους γείτονές της.

Στο όριο των κοινωνικών αντοχών έχει εκτιναχθεί ο δείκτης μιζέριας (misery index), που συνυπολογίζοντας τα ποσοστά ανεργίας και πληθωρισμού μετρά τον βαθμό δυσάρεσκιας μιας κοινωνίας. Ο δείκτης μιζέριας στην Ελλάδα έχει αρχίσει και «χτυπά κόκκινο», πλησιάζοντας τα όρια συναγερμού που είχαν ανάλογοι δείκτες για την Τυνησία και την Αίγυπτο πριν από περίπου ένα μήνα. Ο δείκτης είναι υψηλός για όλες τις χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας συμπεριλαμβανόμενης της Ισπανίας, ενώ σε ανησυχητικά επίπεδα μετράται και για χώρες όπως η Βενεζουέλα, το Πακιστάν ή η Νότια Αφρική. Για τη χώρα μας ο δείκτης επιβαρύνεται δραματικά τα τελευταία χρόνια, καθώς από το 11,3 (το 2009) εκτινάχθηκε στο 17,3 πέρυσι, ξεπερνώντας το 19 στις αρχές του έτους.

Η χρήση **συνθετικών ναρκωτικών**, δηλαδή ουσιών που σχεδιάστηκαν να μιμούνται τη δράση γνωστών ναρκωτικών, χωρίς να καλύπτονται από την ίδια νομοθεσία, «κλιμακώνεται εκτός ελέγχου», προειδοποιεί αρμόδια υπηρεσία του ΟΗΕ. Σύμφωνα με έκθεση του Διεθνούς Συμβουλίου Ελέγχου Ναρκωτικών, τα συνθετικά ναρκωτικά και οι οδηγίες για την παρασκευή τους είναι διαθέσιμες στο Διαδίκτυο, και η χρήση τους είναι ευρεία σε πολλές χώρες του κόσμου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η «μεφεδρόνη», που μιμείται τη δράση του φυτικού ναρκωτικού κατ. Διαθέσιμη σε μορφή σκόνης ή σε ταμπλέτες, η μεφεδρόνη έχει δράση παραπλήσια με της κοκαΐνης, των αμφεταμινών και του MDMA, περισσότερο γνωστού ως ecstasy. Συχνά διαφημίζεται σε καταστήματα ως «άλατα μπάνιου», ως «τροφή για φυτά», ή ως «υλικό για έρευνα», ώστε οι πωλητές να ξεφεύγουν από τη νομοθεσία.

Με το κεφάλι ψηλά Δικαίωση για τους 300 μετανάστες απεργούς πείνας

Υστερα από 44 μέρες, οι μετανάστες απεργοί πείνας αποφάσισαν να σταματήσουν αυτό τον ηρωικό αγώνα, μιας και σε συνάντηση στις 9/3 στο κτίριο της ΓΣΕΕ με τους υπουργούς Υγείας, Προστασίας του Πολίτη και την υφυπουργό Εργασίας κατέληξαν σε συμφωνία που θεωρήσαν ως μερική ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Η συμφωνία προβλέπει: α) Καθεστώς ανοχής απεριόριστης διάρκειας και εξέταση κατά περίπτωση ανά εξάμηνο. β) Δυνατότητα παροχής ταξιδιωτικών εγγράφων για να ταξιδέψουν στις χώρες τους. γ) Νομιμοποίηση για όλους τους μετανάστες που βρίσκονται στην Ελλάδα πάνω από 8 χρόνια, αντί για 12 που ίσχυε έως τώρα. δ) Μείωση του αριθμού των ενσήμων για την έκδοση άδειας παραμονής σε 120, επίσης για όλους τους μετανάστες.

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε όλα τα μέσα για να συκοφαντήσει, να τρομοκρατήσει και να χτυπήσει αυτό τον αγώνα. Πληρωμένοι εντολοδόχοι της και παπαγαλάκια των ΜΜΕ έστησαν ένα θέατρο του παραλόγου, όπου οι μετανάστες και οι αλληλέγγυοι υποστηρικτές τους παρουσιάστηκαν ούτε λίγο ούτε πολύ σαν αιμοδιψείς τρομοκράτες και εκβιαστές της ελληνικής πολιτείας. Έφτασε ακόμα στο κατάπτυστο σημείο να «δελεάσει» τους απεργούς πείνας για να φάνε και προσπάθησε να σπάσει το φρόνημα τους με κάθε είδους δολιότητες και αίσχη στα νοσοκομεία όπου νοσηλεύονταν. Έσυρε ακόμα μια φορά στη ΓΑΔΑ

μέλη της επιτροπής αλληλεγγύης, που εναντιώθηκαν σ' αυτή τη χυδαία αντιμετώπιση των απεργών. Στις 11/3 παραπέμπονται στο Αυτόφωρο δυο συνοδοί των απεργών, με ποινική δίωξη για «απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης δια παραλείψεως τελούμενης κατά συναυτουργία και παράνομη βία»(!), ύστερα από κατευθυνόμενη μήνυση του διευθυντή της Β' Παθολογικής Κλινικής του Ερυθρού Σταυρού.

Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα τελικά δικαιώθηκε, δείχνοντας σε όλη την εργατική τάξη ότι η χούντα κυβέρνησης και τρόικας δεν είναι ανίκητη, αν πιστέψουμε στο δίκιο των αγώνων μας και τους δώσουμε μέχρι τέλους.

Πρόκειται αναμφίβολα για μια πρώτη δικαίωση ή και νίκη, όχι μόνο στον αγώνα για νομιμοποίηση όλων των μεταναστών και τη διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων, αλλά και στο δύσκολο δρόμο για το ξήλωμα της λαομίσητης χούντας κυβέρνησης-τρόικας που έχει καθίσει στο σβέρκο της εργατικής τάξης.

Όπλισμένοι απ' αυτό τον αγώνα, από τις ιδιαιτερότητες και αδυναμίες του, σε κάποιο βαθμό αναπόφευκτες σε κάθε μεγάλη μάχη (αν και αξίζει να τονιστεί η κραυγαλέα απουσία του μεγαλύτερου μέρους της άκρας αριστεράς απ' αυτό τον αγώνα, που συνοδεύτηκε ακόμα και από απαράδεκτες θέσεις για το θέμα της μετανάστευσης), να οδηγηθούμε σε μια πλατύτερη ενοποίηση της εργατικής τάξης, ντόπιων και μεταναστών εργατών, για να ανατρέψουμε τον μεσαίωνα που μας επιβάλλουν οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους.

Η δικαίωση των 300 μεταναστών, ελπίδα για όλη την κοινωνία

Η σημερινή απόφαση της κυβέρνησης να ικανοποιήσει μέρος των αιτημάτων των 300 μεταναστών απεργών πείνας, απέδειξε ότι ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν δίνεται. Επίσης, έδειξε σε όλους τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες ότι η κυβέρνηση του Μνημονίου δεν είναι ανίκητη. Το άκαμπτο αγωνιστικό φρόνημα και πλατιά κοινωνική αλληλεγγύη μπορούν να φέρουν χειροπιαστά αποτελέσματα. Είναι προφανές ότι θα χρειαστούν μακροχρόνιοι σκληροί αγώνες για να αρθεί το απραχάιντ σε βάρος των ξένων εργατών που ζουν στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Ωστόσο, δεν πρέπει να χωρεί αμφιβολία ότι η αυταπάτηση των 300 άνοιξε έναν καινούργιο δρόμο ελπίδας. Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε όλους όσους (και ήταν πολλοί) στηρίξαν αυτό το δύσκολο αγώνα από τη Νομική έως τα νοσοκομεία. Μα πάνω απ' όλα, θα θέλαμε να χαιρετίσουμε με σεβασμό τους 300 αγωνιστές για τους οποίους μπορεί να περηφανεύεται όλη η εργατική τάξη.

Αθήνα 9/3/11

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους 300 μετανάστες απεργούς πείνας

Επίκαιρα...

Άμεση απελευθέρωση του Άρη Σειρινίδη

Στις 9 Μαρτίου δικάζεται ο αγωνιστής Άρης Σειρινίδης, ο οποίος παραμένει προφυλακιστέος από τις 3 Μαΐου 2010 με την κατηγορία της απόπειρας ανθρωποκτονίας, χωρίς κανένα στοιχείο που να στηρίζει τις κατηγορίες εναντίον του. Συλλαμβάνεται αρχικά κατηγορούμενος για συμμετοχή σε ένοπλη ληστεία σε κατάστημα Praktiker στην οδό Πειραιώς, κατηγορία που τελικά κατέρρευσε παρά τις προσπάθειες ΜΜΕ και Ασφάλειας να του «φορτώσουν» την ληστεία. Λίγο προτού αφεθεί ελεύθερος εκδίδεται νέο ένταλμα σύλληψής του, και αυτή τη φορά προφυλακίζεται ως κατηγορούμενος για μια υπόθεση πυροβολισμού κατά κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια το καλοκαίρι του 2009, γνωστή ως η υπόθεση του «ανθρώπου με τις παντόφλες και το σομπρέρο». Το μοναδικό «στοιχείο» πάνω στο οποίο στηρίζουν την κατηγορία οι ανακριτικές αρχές είναι μια έκθεση των βιολογικών εργαστηρίων της ΓΑΔΑ, η οποία ταυτίζει το DNA από μια χειρουργική μάσκα που περισυλλέχθηκε στην γύρω περιοχή των Εξαρχείων μετά το συμβάν με γενετικό υλικό που πάρθηκε από το πορτοφόλι του. Ενώ δεν προκύπτει από πουθενά ότι η μάσκα ανήκε σε αυτόν που πυροβόλησε, ενώ ο σωματότυπος και τα χαρακτηριστικά του δράστη όπως περιγράφηκαν από τους αυτόπτες μάρτυρες είναι εντελώς διαφορετικά με τα δικά του, και επίσης η μάσκα περιείχε γενετικό υλικό περισσότερων ατόμων, ο Άρης Σειρινίδης παραμένει προφυλακισμένος.

Η δίωξη του έρχεται από το μέλλον. Στο πρόσωπό του διώκεται όποιος αγωνίζεται ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση. Η δήλωση του ανακριτή που διέταξε την προφυλάκιση είναι αποκαλυπτική για το εύρος και την έκταση της θηριωδίας που κράτος και καπιταλιστές ετοιμάζουν ενάντια στο κίνημα: «Απολογούμενος ο κατηγορούμενος, κατά τη δική του φρασεολογία, δηλώνει αναρχικός, [...] θεωρεί τον εαυτό του επαναστάτη και επιθυμεί να ανατρέψει αυτόν τον κόσμο, όντας ενταγμένος στον καθημερινό αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό». Η νέα εποχή της χούντας του μνημονίου και του ΔΝΤ μας φέρνει αντιμέτωπους με ένα κράτος-τρομοκρατία των αγώνων και όσων αγωνίζονται. Η χούντα αυτή ψήφισε πριν λίγους μήνες το αντιτρομοκρατικό νόμο-έκτρωμα που ποινικοποιεί το φρόνημα και κάθε είδους συνδικαλιστική ή πολιτική δράση, με απώτερο σκοπό ένα πογκρόμ διώξεων ενάντια σε αγωνιστές, οργανώσεις, πολιτικούς χώρους και κινήματα που αμφισβητούν την χούντα και αγωνίζονται στο δρόμο της ανατροπής της.

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές! Να σταματήσει η προσηματική δίωξη του Α. Σειρινίδη. Κατάργηση του Τρομονόμου.

Εγκατάλειψη των προγραμμάτων ανεξάρτησης

Σκοτεινή διαγράφεται η κατάσταση στην αντιμετώπιση της τοξικοεξάρτησης στη χώρα, καθώς πλήρης στασιμότητα παρατηρείται στην ανάπτυξη προγραμμάτων του Οργανισμού Κατά των Ναρκωτικών (ΟΚΑΝΑ). Ο οργανισμός, όταν ανέλαβε η νέα διοίκηση το Μάρτιο του 2010, βρέθηκε χρεωμένος με 35 εκατομμύρια ευρώ. Στο μεταξύ το Κέντρο Θεραπείας Εξαρτημένων Ατόμων (ΚΕ-ΘΕΑ) με καθηλωμένο τον προϋπολογισμό του, ύστερα από περικοπή του 8% το 2010 (μείον 1,9 εκατ. ευρώ) και επιπλέον έλλειμμα 1.933.700 ευρώ που προορίζονται για ανελαστικές δαπάνες των ήδη υπάρχοντων προγραμμάτων για το 2011 -χρήματα τα οποία και διεκδικεί από την Πολιτεία- αδυνατεί να ανταποκριθεί στα αιτήματα των κοινωνιών για παροχή θεραπείας μέσα από εξειδικευμένα προγράμματα. «Παγωμένες» παραμένουν οι προσλήψεις από το 2006 παρά την εξαίρεση που έχουν λάβει οι οργανισμοί θεραπείας από την αναστολή προσλήψεων. Ακόμη και οι 185 προσλήψεις, εκ των οποίων οι 90 συμπεριλαμβάνονται στον προϋπολογισμό του 2011 και οι οποίες έχουν εγκριθεί από το υπ. Υγείας, παραμένουν μετέωρες καθώς εκκρεμεί στα συναρμόδια υπουργεία η έκδοση της αναγκαίας Πράξης Υπουργικού Συμβουλίου.

Η όξυνση της οικονομικής κρίσης ενισχύει την εξάπλωση κάθε μορφής εξαρτησιογόνων ουσιών, παράνομων και νόμιμων, αλλά και κάθε μορφής εθισμού (τζόγος, αλκοόλ κλπ).

Νίκη στον Αγώνα των Κατοίκων της Κερατέας

Ο αγώνας των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στην κατασκευή ΧΥΤΑ στην περιοχή του Οβριόκαστρου συνεχίζεται από τις 11/12/2010, παρά τη μανία της κυβέρνησης να τον τσακίσει και να ξεκινήσει την κατασκευή του έργου. Η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή έχει εξαπολύσει τα κατοχικά ΜΑΤ, που έχουν στρατοπεδεύσει στην Κερατέα και το Οβριόκαστρο και όλο αυτό το διάστημα έχουν επιδοθεί σ' ένα όργιο καταστολής με ξύλο, δακρυγόνα, συλλήψεις-διώξεις κατοίκων και με αποκορύφωμα την εισβολή σε σπίτια στις 8/2. Παράλληλα, σύσσωμα τα καθεστωτικά ΜΜΕ χύνουν τόνους δηλητήριο για να συκοφαντήσουν τον αγώνα, ενώ κυβέρνηση και εργολάβος (ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ Α.Ε.) πέτυχαν μια θετική γι' αυτούς απόφαση του ΣτΕ για τη συνέχιση της κατασκευής του ΧΥΤΑ.

Ωστόσο, οι κάτοικοι είναι αποφασισμένοι να παραμείνουν στα μπλόκα, χωρίς ν' αφήνουν μέρα ανενόχλητες τις δυνάμεις των ΜΑΤ και αντιμετωπίζουν την καταστολή χωρίς να υποχωρούν. Μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις φαίνεται ότι καταφέρνουν και δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στις δυνάμεις καταστολής. Στις 2/2 πραγματοποιήθηκε ογκώδης διαδήλωση στο Λαύριο, μετά την παρουσία εκατοντάδων κατοίκων στο ειρηνοδικείο για την εκδίκαση της προσφυγής του εργολάβου, ενώ χτίστηκε με τιμντόλιθους η είσοδος της ΔΟΥ.

Την 1η Μαρτίου κερδήθηκε για δεύτερη φορά μια απόφαση στο Ειρηνοδικείο Λαυρίου, μετά από προσφυγή του εργολάβου σε βάρος της πρώτης απόφασης του ίδιου δικαστηρίου, το οποίο απαγόρευσε την έναρξη οποιασδήποτε εργασίας στην επίμαχη περιοχή μέχρι (α) να συντελεσθεί η αναγκαστική απαλλοτρίωση της έκτασης, (β) να εκπονηθούν οι κατάλληλες μελέτες,

(γ) να αποφανθούν οι αρμόδιες αρχαιολογικές υπηρεσίες περί της μη ύπαρξης αρχαιολογικών ευρημάτων στο χώρο και (δ) να εκδοθούν οι σχετικές πολεοδομικές άδειες.

Ήδη κάποια πρώτα συμπεράσματα μπορούν να εξαχθούν από τον αγώνα στην Κερατέα: α) Αποτελεί έναν από τους πρώτους σκληρούς και ανυποχώρητους αγώνες στην εποχή του ΔΝΤ, που βάζει φρένο στα σχέδια κυβέρνησης-εργολάβου. β) Έχει αντιμετωπίσει επιτυχώς τις δυνάμεις καταστολής και μάλιστα σημαντική δύναμη της αστυνομίας είναι αναγκασμένη να βρίσκεται συνεχώς στην περιοχή. γ) Είναι οργανωμένος από τους ίδιους τους κατοίκους, που δρουν συλλογικά και ενιαία (οργάνωση των μπλόκων, περιφρουρήσεις, υπεράσπιση διωκόμενων-συλληφθέντων κλπ.). δ) Έχει καταφέρει να ξεπεράσει τις διάφορες διαιρέσεις και αγκαλιάζει το σύνολο της τοπικής κοινωνίας, με συμμετοχή όλων λίγο-πολύ των στρωμά-

των και ηλικιών και με συμμετοχή και μεταναστών. ε) Έχει δημιουργήσει ένα κίνημα αλληλεγγύης πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και αγωνιστών, που έχουν και παρουσία στην περιοχή.

Πρόκειται λοιπόν για μια τοπική εξέγερση, που έχει φέρει σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση και τον εργολάβο (πχ. το έργο έπρεπε να είχε ξεκινήσει από την 1/1/2011, η ωμή καταστολή της αστυνομίας αλλά και ο αγώνας των κατοίκων έχουν κάνει το

γύρο του κόσμου, η κυβέρνηση μέσω της υπουργού Περιβάλλοντος αναγκάστηκε να έρθει σε επαφή με τον δήμαρχο Κερατέας, ενώ στις 11/12 είχε εισβάλλει αιφνιδιαστικά στην περιοχή με ΜΑΤ και μπουλντόζες). Τίποτα ωστόσο δεν έχει τελειώσει ακόμα. Ο αγώνας στην Κερατέα έχει ανάγκη την υποστήριξη από όλους μας με κάθε τρόπο για να νικήσει.

M.N.

Κίνημα Ανυπακοής «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ»!

ελεύθερη διέλευση των οχημάτων, καταλήψεις στα ταμεία των νοσοκομείων ώστε να μην πληρώνουν οι ασθενείς το χαράτσι των 5 ευρώ, κλπ.

Οι αιτίες του κινήματος είναι: α) Η όξυνση και το βάθεμα της οικονομικής κρίσης και τα λυσσαλέα μέτρα που παίρνονται στην εποχή του μνημονίου διαρκείας, εις βάρος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, έχουν δημιουργήσει στρατιές ανέργων και νεόπτωχων που αντικειμενικά δεν μπορούν να πληρώσουν. β) Η αηδία των μαζών απέναντι στη σήψη και τη διαφθορά του πολιτικού συστήματος με τα απανωτά σκάνδαλα και τις μίζες, έχουν απονομοποιήσει εντελώς στη συνείδηση των μαζών το δικαίωμά τους να νομοθετούν και να επιβάλλουν αυξήσεις-χαράτσια. Έτσι, ακόμη και κομμάτια της κοινωνίας που ενδεχομένως να έχουν να πληρώσουν, αρνούνται να το κάνουν.

Η αντιμετώπιση από τη μεριά της κυβέρνησης και των ΜΜΕ ήταν άμεση: χαρακτήρισε «τζαμπατζήδες» όσους αρνούνται να πληρώσουν και «άτομα που λειτου-

γούν εναντίον του κοινωνικού συνόλου», και νομοθέτησε την επιβολή εξοντωτικών προστίμων και τη μετατροπή της άρνησης πληρωμής σε πταίσμα!

Οι κύριες αδυναμίες που εμφανίζει αυτό το κίνημα είναι: α) η έλλειψη καθαρής γραμμής απέναντι στο «δεν πληρώνω»: πολλές φορές συναγωνιστές εμφανίζονται να λένε «δεν είμαστε τζαμπατζήδες, δεν είναι ότι δεν θέλουμε να πληρώνουμε γενικά αλλά να μην υπάρχουν αυξήσεις», ή μιλώντας για τα δόδια λένε ότι «αφού είναι ημιτελείς και κακής ποιότητας οι δρόμοι γιατί να πληρώσουμε». β) εγκλωβίζεται μεγάλο κομμάτι συναγωνιστών στο νομικό κομμάτι, το οποίο είναι ένα αστικό κατεξοχήν πεδίο και ιδιαίτερα στη εποχή του μνημονίου, όπου το σύνταγμα έχει μετατραπεί σε κουρελόχαρτο. Όχι ότι δεν θα χρησιμοποιήσουμε οποιοδήποτε συνταγματικό δικαίωμα ή νομοθετική κατάκτηση του εργατικού κινήματος, αλλά δεν θα πρέπει να δίνουμε τόσο βάρος σ' αυτό, τη στιγμή που η κατοχική κυβέρνηση και η τρόικα νομοθετούν καθημερινά την εξόντωσή μας.

Το κίνημα στη Θεσσαλονίκη

Στη Θεσσαλονίκη από την πρώτη

στιγμή πήραμε μέρος στις κινητοποιήσεις, με την Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη να πρωταγωνιστεί από τις πρώτες μέρες στις καταλήψεις λεωφορείων του ΟΑΣΘ και το μπλοκάρισμα των ακυρωτικών μηχανημάτων ενάντια στο νέο χαράτσι που επέβαλαν η διοίκηση του ΟΑΣΘ και η κυβέρνηση. Η Επιτροπή Ανέργων Θεσσαλονίκης συμμετέχει ενεργά με τις συνεχείς δράσεις της (συγκέντρωση στα γραφεία του ΟΑΣΘ, καταλήψεις λεωφορείων, κ.α.) καθώς και με τη συμμετοχή της στις κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται κάθε Σάββατο για τις παράλογες αυξήσεις του ΟΑΣΘ (συμμετείχε και στη συγκέντρωση στο γραφείο του υφυπουργού Μεταφορών Βούγια). Η δημοτική κίνηση Εργατική Αντεπίθεση στο δήμο Αμπελόκηπων-Μενεμένης συμμετέχει στο κίνημα με παρεμβάσεις στην τοπική κοινωνία και συμμετοχή στις κινητοποιήσεις (καταλήψεις λεωφορείων των γραμμών του ΟΑΣΘ που καλύπτουν τις ανάγκες των κατοίκων του δήμου).

Το επόμενο διάστημα θα πρέπει να εντείνουμε τη δράση μας και να παλέψουμε για την επιβολή ενός προγράμματος σωτηρίας, που μεταξύ άλλων θα περιλαμβάνει: εθνικοποίηση όλων των συγκοινωνιών και των ΔΕΚΟ και λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο, κατάργηση των διοδίων και αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υγεία.

Ηλίας Β.

Όχι στη Διάλυση της Υγείας

Το νομοσχέδιο για την υγεία υπό τον τίτλο «Διαρθρωτικές αλλαγές στο Σύστημα Υγείας και άλλες διατάξεις» έχει ήδη ψηφιστεί. Στην ουσία του πρόκειται για τις επιταγές του Μνημονίου στο χώρο της Υγείας, για μια ωμή και απροκάλυπτη επίθεση στη Δημόσια «Δωρεάν» Υγεία, παρόμοια με εκείνη που έχει εξαπολυθεί από την Τρόικα και την κατοχική κυβέρνηση στους υπόλοιπους τομείς της ζωής μας (παιδεία, εργασία, δικαιώματα, κ.α.).

Μετά τις αποφάσεις για την εφαρμογή του «Καλλικράτη» και στα νοσοκομεία με συγχωνεύσεις και κλεισίματα, μετά τις αποφάσεις για ολοήμερη λειτουργία των νοσοκομείων, μετά το ενιαίο μισθολόγιο που πρόκειται να μειώσει περαιτέρω τους ήδη μειωμένους μισθούς κατά περίπου 40%, μετά την εφαρμογή της αναλογίας 5:1 για τις προσλήψεις και στο χώρο της υγείας (όταν οι ελλείψεις σε προσωπικό ξεπερνούν τις 30.000), ήρθε ο νέος νόμος (Μνημόνιο στην Υγεία) να διαλύσει την Υγεία. Και βέβαια η επίθεση δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί αφού το Μνημόνιο είναι πλέον ένα σήριαλ: Μνημόνιο 1, 2, 3, 4 και ακολουθεί το 5, 6...

Σύμφωνα με το νόμο: — Ενοποιούνται οι κλάδοι υγείας όλων των ασφαλιστικών ταμείων με τη δημιουργία νέου φορέα (ΕΟΠΥΥ), ενός οργανισμού που θα χρηματοδοτείται με το 0,6% του ΑΕΠ (μόνο το ΙΚΑ παίρνει σήμερα το 1% του ΑΕΠ)!

— Τα δημόσια κέντρα υγείας απαξιώνονται, μένουν χωρίς προσωπικό, οδηγούνται στο κλείσιμο. Αυτό θα φέρει ραγδαία επιδείνωση στην ποιότητα παρεχόμενης πρωτοβάθμιας περίθαλψης.

— Το σύστημα προμηθειών των δημόσιων νοσοκομείων παραδίδεται σε ιδιωτικές εταιρείες managers. «Κακές γλώσσες» λένε ότι οι σχετικές διατάξεις είναι φωτογραφικές για εταιρεία συμφερόντων του Βγενόπουλου.

— Οι φοιτητές με τις πανελληνίες θα εισάγονται στο 1ο έτος της σχολής επιστημών υγείας και στο τέλος του πρώτου έτους ανάλογα με τη βαθμολογία θα αποφασίζεται σε ποιο τμήμα θα συνεχίσουν. Στην ουσία δηλαδή το κατεστημένο των μεγαλοκαθηγητών θα αποφασίζει ποιοι θα φοιτούν στην ιατρική σχολή.

— Η χρέωση στις τακτικές υπηρεσίες των εξωτερικών ιατρείων σε όλα τα δημόσια νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας αυξάνεται από 3 σε 5 ευρώ με προοπτική να αυξηθεί ακόμα περισσότερο. Ακόμη

πιο σημαντικό, μια σειρά εξετάσεων (μαγνητικές, κ.α.) δεν πληρώνονται πλέον από τα ασφαλιστικά ταμεία με αποτέλεσμα να υποχρεώνονται οι ασθενείς να τις πληρώνουν. Αυτή η βαρβαρότητα σημαίνει ότι ο ασθενής δεν θα θεραπευτεί αν δεν έχει λεφτά και δεν θα εισάγεται στο νοσοκομείο αν δεν πληρώσει!!!

— Λαμβάνονται μέτρα ώστε να διασφαλιστεί ότι τουλάχιστον το 50% του όγκου των φαρμάκων που χρησιμοποιούνται από τα δημόσια νοσοκομεία έως το τέλος του 2011, θα αποτελείται από γενόσημα φάρμακα και από φάρμακα των οποίων έχει λήξει η πατέντα, καθιστώντας υποχρεωτική την προμήθεια φαρμακευτικών σκευασμάτων απ' όλα τα δημόσια νοσοκομεία με κριτήριο τη δραστική ουσία. Πράγμα που σημαίνει ότι τα «φασόν» φάρμακα, για τη συνταγογράφηση των οποίων σήμερα οι φαρμακοβιομηχανίες χρυσώνουν τους γιατρούς, θα κυριαρχήσουν.

— Τελευταίο, αλλά όχι μικρότερο σε σημασία, το αντίθετο μάλιστα, ο βασικός στόχος είναι να διατηρηθούν οι δημόσιες δαπάνες για την Υγεία κάτω από το 6% του ΑΕΠ (σήμερα βρίσκονται στο 10%, με την Ελλάδα να κρατάει τα παγκόσμια πρωτεία στις ιδιωτικές δαπάνες για την υγεία).

Το Μνημόνιο ζητά και μειώσεις στις καθαρές λειτουργικές δαπάνες των νοσοκομείων, μέσω της πλήρους εφαρμογής των συγχρηματοδοτήσεων. Όλα αυτά υποτίθεται πως στοχεύουν στη «μείωση του κόστους και τη βελτίωση της ποιότητας περίθαλψης των ασθενών». Πράγμα αδύνατον με την μείωση της χρηματοδότησης. Όταν η υγεία από κοινωνικό αγαθό γίνεται εμπόρευμα προς πώληση, χωρίς αμφιβολία θα γίνει προνόμιο μιας χούφτας καπιταλιστών, ενώ οι εργαζόμενοι θα έχουν εντελώς περιορισμένη ή καθόλου πρόσβαση σε αυτή.

Οι κινητοποιήσεις των γιατρών

Οι κινητοποιήσεις των γιατρών το προηγούμενο διάστημα ήταν εντυπωσιακές, και ενδεικτικές για το τι θα ακολουθήσει: 11 ημέρες κατάληψης του Υπουργείου Υγείας στην οποία συμμετείχαν γιατροί όλων των κλάδων, που αρνούσαν την υποβάθμιση της υγείας. Στις μαζικές συνελεύσεις στο χώρο του υπουργείου, αποφασίστηκε ένα πλαίσιο αιτημάτων 12 σημείων και έγινε μια μαζική διαδήλωση στις 9 Φλεβάρη, 5.000 περίπου γιατρών μαζί με εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους στις συγκοινωνίες, η οποία κατέληξε στο μέγαρο Υπατία όπου βρίσκονται οι μετανάστες απερ-

γοί πείνας. Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η αποτυχία της κυβέρνησης να οργανώσει απεργοσπαστικό μηχανισμό με λίστες γιατρών που θα εξυπηρετούσαν τους ασφαλισμένους εν μέσω απεργίας. Επίσης, συνεχίζονται οι καταλήψεις των ταμείων των νοσοκομείων και οι προτροπές προς τους ασθενείς να μην πληρώνονται τα 5 ευρώ. Ένα σημαντικό προηγούμενο στον χώρο, που μένει στα χέρια των πιο ριζοσπαστικών κομματιών των γιατρών να το αναπτύξουν και να το εμβαθύνουν.

Καθήκον των εργαζόμενων στην υγεία είναι να συγκροτήσουμε Επιτροπές Αγώνα που θα απαντάνε στα άμεσα προβλήματά μας. Οι επιτροπές θα αναλάβουν το καθήκον να ενημερώσουν τους συναδέλφους για τα μέτρα και τις συνέπειες της κρίσης, θα παρακινούν σε Γενικές Συνελεύσεις, θα «ξυπνήσουν» τα Σωματεία και θα προετοιμάσουν έναν ισχυρό απεργιακό αγώνα. Θα παρακινούν σε δυναμικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις στα νοσοκομεία, απαιτώντας σύστημα υγείας δημόσιο και δωρεάν, και με στόχο να ακυρωθούν όλα τα βάρβαρα μέτρα, να διαγραφεί το χρέος, να φύγει η άθλια κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η χούντα του μνημονίου και της τρόικας.

Γεωργία Β.

Ημέρα της Γυναίκας 100 χρόνια μετά συνεχίζουμε τους αγώνες

Ηταν ακριβώς πριν 100 χρόνια, το Μάρτη του 1911, όταν εκατομμύρια γυναίκες συγκεντρώνονταν για να διαδηλώσουν για την πρώτη Ημέρα της Γυναίκας στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, που ορίστηκε το 1910 στη 2η Συνδιάσκεψη Σοσιαλιστριών Γυναικών. Την πρόταση έκανε η Κλάρα Τσέκιν προς τιμήν των 129 εργατριών υφαντουργίας της Ν. Υόρκης, που κάηκαν ζωντανές μέσα στο εργοστάσιο κατά τη διάρκεια της απεργίας τους. Διεκδικούσαν μείωση των ωρών εργασίας, εξίσωση μισθών ανδρών και γυναικών, ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, ασφάλιση και ζωή σε αντίθεση με τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που ξεκινούσε.

Σήμερα, όσα δικαιώματα κατέκτησαν οι γυναίκες τα προηγούμενα χρόνια με τους αγώνες τους απειλούνται. Οι καπιταλιστές και τα τσιράκια τους - οι αστικές κυβερνήσεις - καταργούν στο όνομα της καπιταλιστικής κρίσης κάθε κατάκτηση των εργαζομένων. Φτωχοποι-

ούν κι εξαθλιώνουν όχι μόνο την εργατική τάξη αλλά και κομμάτια των μεσαίων στρωμάτων, προκειμένου να σώσουν το σύστημά τους από μια οικονομική κρίση που οι ίδιοι δημιούργησαν.

Οι γυναίκες, που παρά την καλύτερευση της θέσης τους όλα αυτά τα χρόνια ήταν πάντα σε χειρότερη θέση από τους άντρες, ήδη πλήττονται και θα πλήττονται όλο και περισσότερο. Στην Ελλάδα η ανισότητα ανδρών και γυναικών σε ποσοστά ανεργίας και απασχόλησης ήταν από τα πιο υψηλά στην ΕΕ. Μετά το Μνημόνιο που εφαρμόσε το ΠΑΣΟΚ με τις ευλογίες του ΔΝΤ και της ΕΕ, η ανεργία των γυναικών έφτασε το 17% (Νοέμβριος 2010) έναντι 11,6% των ανδρών, ενώ στις νέες γυναίκες βρίσκεται στο 30%.

Το μεγαλύτερο κομμάτι των ελαστικά απασχολούμενων εργαζομένων στη χώρα μας είναι γυναίκες. Οι περισσότερες εργαζόμενες γυναίκες δουλεύουν με εξαντλητικά ωράρια και με πολύ χαμηλές αμοιβές, έως και 20% λιγότερο από

τους άντρες. Το πάγωμα των προσλήψεων και οι απολύσεις στο δημόσιο τομέα όπου υπάγονται οι γυναικοκρατούμενοι τομείς της παιδείας, της υγείας και της κοινωνικής μέριμνας (αναλογία γυναικών - ανδρών 60%-40%), αναμένεται να πλήξει περισσότερο τις γυναίκες. Ήδη οι περσινές ελάχιστες προσλήψεις αύξησαν την ανεργία των γυναικών 20-24 ετών έναντι των ανδρών στο 47-50%. Πολλές γυναίκες εργάζονται ανασφάλιστες, ενώ εξισώνεται σκανδαλωδώς στο όνομα της ισότητας (!) το όριο συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών στα 65 χρόνια και μετά στα 67, έχοντας στόχο το μέσο όρο του προσδόκιμου χρόνου ζωής!

Κι όμως οι γυναίκες δουλεύουν διπλά και τριπλά σε σχέση με τους άνδρες, αφού αυτές κυρίως αναλαμβάνουν την οικιακή εργασία, τη φροντίδα των παιδιών, των αρρώστων και των ηλικιωμένων. Η διάλυση του κράτους πρόνοιας θα επιφέρει ακόμη μεγαλύτερο φορτίο στους ώμους των γυναικών. Φορτίο που δυσκολεύει πολλές φορές τη συμμετοχή

των γυναικών στα κοινά, στο συνδικαλισμό και στους αγώνες. Η μόνη λύση, βέβαια, για να απελευθερωθεί η γυναίκα από τη σκλαβιά του νοικοκυριού είναι η κοινωνικοποίηση της οικιακής εργασίας. Ωστόσο, η συμμαχία ανδρών και γυναικών κι επομένως η μεγαλύτερη δυναμική των αγώνων τους ενάντια στο κεφάλαιο, μπορεί να βοηθηθεί όταν και οι άντρες αποφασίσουν να μοιραστούν μαζί τους την οικιακή εργασία.

Ο καπιταλισμός προσπαθεί να κρατηθεί στη ζωή πετώντας τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα τις γυναίκες στις συνθήκες εκμετάλλευσης, εξαθλίωσης και φτώχειας, στις οποίες τις είχε καταδικάσει στις απαρχές της ζωής του, έναν αιώνα πριν. Ο δρόμος των γυναικών είναι ο δρόμος των αγώνων μαζί με τους άντρες εργαζόμενους και άνεργους. Γιατί η καλύτερευση της ζωής των γυναικών, η κατάκτηση των δικαιωμάτων μας και η ισότητα των δύο φύλων περνάει μέσα από τους αγώνες ενάντια στην κρίση, ενάντια στον καπιταλισμό.

ΣΥΜΦΩΝΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Ο δρόμος προς τον Μεσαίωνα

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Σε δύο δόσεις, στις 11/3 στην Ευρωζώνη και στις 24-25/3 στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, θα αποφασιστεί το λεγόμενο Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας. Η συζήτηση θα γίνει πάνω στην πρόταση που ετοίμασαν ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Χέρμαν Φαν Ρομπάι και ο πρόεδρος της Κομισιόν Μανουέλ Μπαρόζο. Η πρόταση αυτή βασίστηκε στην πρόταση Μέρκελ-Σαρκοζί (στην πραγματικότητα είναι γερμανική πρόταση), που παρουσίασε ο Σαρκοζί στην προηγούμενη Σύνοδο Κορυφής (4 Φλεβάρη), αλλά γίνεται και μια προσπάθεια - χωρίς ν' αλλάζει η ουσία του γαλλογερμανικού σχεδίου - να καμφθούν ή και να συμβιβαστούν οι αντιρρήσεις και αντιθέσεις.

Η πρόταση Ρομπάι - Μπαρόζο με τίτλο, «**Ενισχυμένος συντονισμός της οικονομικής πολιτικής στην Ευρωζώνη, κύρια χαρακτηριστικά και γενικές ιδέες**», μεταξύ άλλων προβλέπει:

1. Αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης - Μείωση συντάξεων. Δεν τίθεται συγκεκριμένος αριθμητικός στόχος αύξησης ορίων (η πρόταση Μέρκελ - Σαρκοζί έθετε τα 67+). Ωστόσο, οι χώρες με «προβλήματα» στην κοινωνική ασφάλιση «πρέπει να δεσμεύονται ότι θα τα αντιμετωπίσουν... με βάση συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα». Στην κατεύθυνση αυτή, «**είναι απαραίτητο να ευθυγραμμιστεί η ηλικία συνταξιοδότησης με το προσδόκιμο ζωής, να μειωθούν τα συστήματα πρόωρης συνταξιοδότησης και να δοθούν κίνητρα για την παραμονή στην εργασία μεγαλύτερων εργαζομένων...**».

Με αυτό τον φραστικό ελιγμό, το κοινό σχέδιο επιχειρεί να παραπλανήσει για την προαποφασισμένη αύξηση των γενικών ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης τουλάχιστον στα 67 χρόνια, όπως υπήρχε στην πρόταση Μέρκελ-Σαρκοζί και όπως ήδη ισχύει σε πολλά κράτη - μέλη της ΕΕ. Στην πραγματικότητα, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης θα αυξηθούν και μάλιστα άμεσα, χωρίς καν να χρειάζεται το «Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας».

Η αντιμετώπιση του ζητήματος της κοινωνικής ασφάλισης δείχνει με τον καλύτερο τρόπο τις μεσαιωνικές αντιλήψεις που επικρατούν στην Ευρώπη των καπιταλιστών. Με βάση τα παραπάνω, όσο βελτιώνεται το προσδόκιμο ζωής, θα μεγαλώ-

νει ο εργάσιμος χρόνος αντί να μειώνεται, όπως επιβάλλει η κοινωνική και τεχνολογική εξέλιξη της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα, προωθείται η απαλλαγή των εργοδοτών από τις ασφαλιστικές εισφορές (οι οποίες θεωρούνται «κόστος» που βαρύνει τους εργοδότες!) και η ενίσχυση του ρόλου των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών.

2. Αύξηση του εργάσιμου χρόνου - Μείωση μισθών. Το κοινό σχέδιο προβλέπει ότι «**το κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος θα παρακολουθείται και θα συγκρίνεται με τα άλλα κράτη της Ευρωζώνης και των κύριων εμπορικών εταίρων. Θα εκτιμάται για το σύνολο της οικονομίας και για τους μεγαλύτερους τομείς**». Δηλαδή το «κόστος εργασίας» θα καθορίζεται όχι απλά από την παραγωγικότητα αλλά και σε συνάρτηση με το κόστος των κύριων «εμπορικών εταίρων», ανάμεσα στους οποίους είναι - και στο μέλλον όλο και περισσότερο - η Κίνα και η Ινδία, συνεπώς θα υπάρχει μια διαρκής μείωση των μισθών στην ΕΕ.

Παράλληλα, προωθείται η «αποκέντρωση» των συλλογικών διαπραγματεύσεων, δηλαδή η κατάργηση των Γενικών ή Κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και η αντικατάστασή τους με επιχειρησιακές ή ατομικές συμβάσεις. Τα παραπάνω θα επιφέρουν ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση, νέα τεράστια μείωση των μισθών, αύξηση του εργάσιμου χρόνου και ελαστικοποίησή του, στον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα.

3. Μόνιμη λιτότητα για όλα τα κράτη-μέλη, που θα πρέπει δημοσιονομικά να προσαρμοστούν στο γερμανικό σιδερένιο μοντέλο. Προτείνεται η δημιουργία ενός «φρένου χρέους», όπου «**τα κράτη - μέλη πρέπει να έχουν την επιλογή του συγκεκριμένου εθνικού νομικού οχήματος που θα χρησιμοποιηθεί, αλλά πρέπει να διασφαλίζεται ότι θα έχει επαρκώς δεσμευτικό χαρακτήρα (π.χ. συνταγματική ρύθμιση ή νόμος πλαίσιο)**». Με βάση το «φρένο χρέους» τα ελλείμματα του δημοσίου δεν θα πρέπει να ξεπερνούν το 3% του ΑΕΠ ή και ακόμη λιγότερο, δηλαδή οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα ζουν μονίμως κάτω από ένα καθεστώς νέων φόρων και περικοπής κοινωνικών δαπανών.

Ακόμη, πρόκειται να συζητηθεί ένα νέο «σύμφωνο» για το συντονισμό της οικονομικής πολιτικής της Ευρωζώνης και την «**ενίσχυση της εμπιστοσύνης στο ευρώ**». Τα κράτη - μέλη θα έχουν

γνώμη για την οικονομική πολιτική κάθε κυβέρνησης, χωρίς δικαίωμα βέτο στο σύνολο της εθνικής πολιτικής. Πρόκειται για μια επέκταση του «ευρωπαϊκού εξαμήνου», που ήδη εφαρμόζεται και προβλέπει ότι τα κράτη - μέλη εγκρίνουν τους προϋπολογισμούς πριν αυτοί ψηφιστούν από τα εθνικά κοινοβούλια. Προφανώς όλοι οι προϋπολογισμοί και η οικονομική πολιτική θα είναι στο εξής υπό τον άμεσο έλεγχο της ΕΕ-Γερμανίας.

4. Μείωση φορολογίας για το Κεφάλαιο. Το σχέδιο προβλέπει ότι «**η ανάπτυξη μιας κοινής ενοποιημένης βάσης φορολογίας των επιχειρήσεων μπορεί να είναι ένας τρόπος να διασφαλιστεί η συμβατότητα των φορολογικών συστημάτων χωρίς την εναρμόνισή τους**». Διευκρινίζει ότι αυτή η κοινή βάση (γύρω στο 20%) θα μπορούσε να υιοθετηθεί από μια μικρότερη ομάδα χωρών, αν δεν συμφωνούν όλες.

Η παραπάνω ρύθμιση δείχνει τα προβλήματα στην καπιταλιστική ανάπτυξη αλλά και τους ανταγωνισμούς μέσα στην ΕΕ. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση της Μέρκελ ότι «**μόνο οι καλύτεροι από εμάς έχουν τη δυνατότητα να σταθούν στο παγκόσμιο ανταγωνιστικό περιβάλλον. Η μέση ευρωπαϊκή χώρα δεν είναι ανταγωνιστική**». Η στρατηγική κατεύθυνση προβλέπει την παραπέρα μείωση της φορολογίας του κεφαλαίου, σε μια περίοδο όπου οι άμεσοι και έμμεσοι φόροι για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αυξάνονται διαρκώς.

Το Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας είναι ένα τρομακτικό και βίαιο χτύπημα κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και όλων των «από κάτω», πολύ χειρότερο από το Μάαστριχτ, το Σύμφωνο Σταθερότητας και τη Συνθήκη της Λισαβόνας. Πρόκειται για έναν αντιδημοκρατικό και κοινωνικό πόλεμο που θα εξαπολύσουν οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους μετά τις 11 και 25 του Μάρτη. Όσο και αν πλασάρεται μεταμφιεσμένο για να μην αναγνωρίζονται οι πραγματικοί στόχοι, η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί: Δεν υπάρχει ούτε μια αναφορά για δημιουργία θέσεων εργασίας, για βιομηχανική και αγροτική ανάπτυξη, για κοινωνικά αγαθά και δημόσιες υπηρεσίες, για εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα κλπ. Το μόνο που υπάρχει είναι μια ακραία νεοφιλελεύθερη διαχείριση της οικονομίας για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του μεγάλου ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Όμως, κάπου οι ευρωπαϊκοί καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους, στο αντιδραστικό και αντεπαναστατικό κρεσέντο τους, έχουν μπερδέψει τις εποχές. Την ώρα που οι λαοί αγωνίζονται και απελευθερώνονται από τις δικτατορίες, η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία επιβάλλει τη στυγνή δικτατορία των αγορών και του μεγάλου κεφαλαίου, τη γελοία δικτατορία μιας οικονομικοπολιτικής ελίτ. Σύντομα θα δουν τη φωτιά της εξέγερσης/επανάστασης και στα σπίτια τους.

Η ιδιαίτερη περίπτωση του Ελληνικού Καπιταλισμού

Πέρα από το σχέδιο Ρομπάι-Μπαρόζο θα συζητηθεί και ο μόνιμος Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας (ΕΜΣ), που θα αντικαταστήσει μετά το 2013 τον σημερινό Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας. Ωστόσο, η πιο σημαντική προϋπόθεση για τον ΕΜΣ είναι το Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια θα συζητηθεί και η περίπτωση των καταχρεωμένων χωρών της ΕΕ και ιδιαίτερα της Ελλάδας. Η κυβέρνηση της Δοσίλογων και των απατεώνων, αλλά και όλοι εκείνοι που υποστήριζαν την πολιτική του μνημονίου, βλέπουν πια την οικτρή αποτυχία της πολιτικής τους, την κατάρρευση των πάντων. Ανίκανοι να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, επιχειρούν φυγή προς τα μπρος, όπως, «θα αξιοποιησουμε/ξεπουλήσουμε δημόσια περιουσία 50 δις ευρώ», «μέχρι το 2015 θα επιβάλουμε έκτακτα μέτρα 25 δις ευρώ» και διαρρέουν προς τα ΜΜΕ ότι θα ασκήσουν και βέτο, προκειμένου να επιτύχουν τη «συνολική λύση», όπως την ονόμασε ο Παπανδρέου, χωρίς να διευκρινίζει τι ακριβώς είναι. Σε γενικές γραμμές πρόκειται για την «επιμήκυνση της αποπληρωμής του χρέους», «μείωση των επιτοκίων δανεισμού», «αναδιάρθρωση με κούρεμα/μείωση μέρους του χρέ-

ους ή των 110 δις», «αναχρηματοδότηση ή εξαγορά μέρους του χρέους με νέα δάνεια» κλπ. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι όλες αυτές οι «λύσεις» συμφέρουν το μεγάλο κεφάλαιο και αργά ή γρήγορα θα τις «δώσουν» στον Παπανδρέου και σ' όλη τη συμμορία των προθύμων. Είναι μέσα στο πλαίσιο της «ελεγχόμενης πτώχευσης», δηλαδή της διατήρησης του ελληνικού καπιταλισμού διασωληνωμένου, ώστε να κερδίζουν οι δανειστές, ξένοι και ντόπιοι. Όσο για τα αποτελέσματα αυτών των «λύσεων» στην οικονομία: το χρέος στο τέλος του 2013 θα ξεπεράσει τα 400 δις ευρώ, θα χειροτερέψει ακόμη περισσότερο η αναλογία χρέους/ΑΕΠ, λόγω της συρρίκνωσης του δεύτερου εξαιτίας της συνεχιζόμενης και αυξανόμενης ύφεσης της οικονομίας (-6,6% το τέταρτο τρίμηνο του 2010 και άλλο τόσο αναμένεται για το πρώτο του 2011), η ανεργία και η υποαπασχόληση θα ξεπεράσουν το 50% του ενεργού πληθυσμού, οι μέσοι μισθοί θα καταρρακωθούν αρκετά κάτω από τα 1000 ευρώ και οι μέσοι μισθοί των νέων κάτω από τα 500 ευρώ κλπ.

Ο απατεώνας Παπανδρέου και η παρέα του επίτηδες σηκώνουν τους τόνους, κάνοντας «ασκήσεις θάρρους και αντίστασης», ώστε να φανεί ότι νίκησε, ότι υπεράσπισε τα συμφέροντα της χώρας και της ΕΕ, ότι για δεύτερη φορά έσωσε τη χώρα από τη χρεοκοπία κλπ, όταν στην πραγματικότητα καταστρέφει πλήρως την οικονομία, την κοινωνία, το βιοτικό επίπεδο, τις αξίες, το εισόδημα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, την παιδεία, την υγεία, τα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης.

Η μόνη λύση είναι να παλέψουμε για τη διαγραφή του χρέους και για να φύγει όσο το δυνατό γρηγορότερα η κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Η λαϊκή επανάσταση στην Αίγυπτο

Η αιγυπτιακή επανάσταση δεν θα προσφέρει μόνο σημαντικές οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές κατακτήσεις (για όσο διάστημα αυτές κρατήσουν), αλλά έχει επιφέρει και ένα σημαντικό χτύπημα στην κυριαρχία των ιμπεριαλιστών στην περιοχή και μια αποδυνάμωση του Ισραήλ. Το σημαντικότερο όμως, θα έχει σημαντικές επιπτώσεις στην επαναστατική διαμόρφωση της νέας γενιάς, όχι μόνο στην περιοχή αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Οι αιτίες της επανάστασης

Η εκρηκτικότητα της λαϊκής επανάστασης στην Αίγυπτο (ουσιαστικά κράτησε κάτι παραπάνω από 2 εβδομάδες) οφείλεται αφενός στην τρομακτική παρακμή του αιγυπτιακού καπιταλισμού και αφετέρου στο δικτατορικό καθεστώς, που όχι μόνο ανέβαλλε κάθε λύση, αλλά όξυνε στο έπακρο και κάθε αντίφαση του καπιταλισμού.

Η βαθιά παρακμή του αιγυπτιακού καπιταλισμού δεν είναι προϊόν μόνο της εξάρτησής του από τον ιμπεριαλισμό, αλλά και της νεοφιλελεύθερης σαπίλας. Το ΑΕΠ της Αιγύπτου είναι 216 δις δολάρια, κάτω από τα 2/3 του ελληνικού, ενώ ο πληθυσμός της ξεπερνά τα 80 εκατομμύρια (το 90% ζει στο δέλτα του Νείλου), με μέσο όρο ηλικίας τα 23 χρόνια. Η ανεργία-υποαπασχόληση στη νεολαία ξεπερνά το 50%, ενώ ένα ποσοστό γύρω στο 40% επιβιώνει με λιγότερα από 2 δολάρια την ημέρα. Από την άλλη, η Αίγυπτος είναι η πιο βιομηχανοποιημένη χώρα του αραβικού κόσμου (βιομηχανική παραγωγή στο 37% του ΑΕΠ), με ιδιαίτερα μεγάλη συγκέντρωση-συγκεντροποίηση.

Η Αίγυπτος απέκτησε την τυπική της ανεξαρτησία από την Οθωμανική Αυτοκρατορία το 1867, αλλά έκτοτε ελεγχόταν από τον αγγλογαλλικό ιμπεριαλισμό, μέχρι που και τυπικά έγινε αγγλικό προτεκτοράτο το 1914. Το 1953 ανακηρύσσεται ανεξάρτητη δημοκρατία και το 1954 αναλαμβάνει την εξουσία ο Νάσερ, ο οποίος προχωρά στην εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ το 1956 (προκαλώντας την επέμβαση των Αγγλογάλλων) και σε ένα εκτεταμένο πρόγραμμα εθνικοποιήσεων, αγροτικής μεταρρύθμισης, εκσυγχρονισμού του κράτους, εφαρμογής συστημάτων παιδείας-υγείας κ.α., τηρώντας και μια ανεξάρτητη στάση απέναντι στους ιμπεριαλιστές. Με το θάνατο του Νάσερ το 1970 ανέρχεται στην εξουσία ο Σαντάτ και η προοδευτική-εθνικοαπελευθερωτική πολιτική οπισθοχωρεί με γοργούς ρυθμούς, με αποκορύφωμα τη σύναψη συμφωνίας ειρήνης με το Ισραήλ. Το 1981 δολοφονείται ο Σαντάτ και αναλαμβάνει ο Μουμπάρακ. Το 1991 η Αίγυπτος μπαίνει κάτω από την επιτήρηση του ΔΝΤ, εφαρμόζεται ένα σκληρό νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα που ιδιωτικοποιεί τα 2/3 των δημόσιων

επιχειρήσεων και καταστρέφει τις όποιες κοινωνικές κατακτήσεις της νασερικής εποχής, ενώ η δικτατορία σκληραίνει στο μέγιστο βαθμό.

Το 2008 ξεσπά ένα μεγάλο απεργιακό κύμα, το οποίο, παρά την άγρια καταστολή του καθεστώτος, θα κατακτήσει σημαντικές αυξήσεις και μια ανοχή, εδώ ή εκεί, του συνδικαλισμού. Για την προετοιμασία του δημιουργείται από τη νεολαία το Κίνημα της 6ης Απρίλη.

Όλα τα παραπάνω σκιαγραφούν και τις αιτίες της σημερινής επανάστασης: η φτώχεια και η εξαθλίωση (μόνο στο Κάιρο ζουν 5 εκ. εξαθλιωμένοι), η ανεργία ιδιαίτερα στους νέους, η αστυνομική βαρβαρότητα, η έλλειψη στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων, η φαραωνική κοινωνική ανισότητα, συνοπτικά η βαθιά παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος.

Οι πολιτικές δυνάμεις

Το μακράν μεγαλύτερο πολιτικό κόμμα της Αιγύπτου είναι οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι. Αν και φανατικοί υπερασπιστές της Αγοράς, έχουν δημιουργήσει εκτεταμένα δίκτυα αλληλεγγύης για την ανακούφιση των εξαθλιωμένων. Εξάλλου η κοινωνική τους βάση είναι οι εξαθλιωμένοι των πόλεων, τα μικροαστικά στρώματα και πολύ λιγότερο η οργανωμένη εργατική τάξη. Έχουν διωχθεί σκληρά από το καθεστώς Μουμπάρακ, αλλά διαθέτουν μια τεράστια οργανωμένη δύναμη. Είναι συντηρητικοί, ομορτοουνιστές και προσαθούν να εξελιχθούν σε ένα ισλαμιστικό κόμμα όπως της Τουρκίας. Στην επανάσταση δεν έπαιξαν ηγετικό ρόλο.

Οι φιλελεύθεροι δημοκράτες φαίνεται να συνασπίζονται γύρω από τον Μπαρνέι, αλλά δεν διαθέτουν οργανωμένη δύναμη. Οι Νασερικοί δεν έχουν ιδιαίτερες οργανωμένες δυνάμεις (φαίνεται να κυριαρχεί στο εσωτερικό τους το Κ.Κ. Αιγύπτου) αλλά έχουν ένα κύρος λόγω του παρελθόντος. Από την άλλη, οι ακροαριστικοί έχουν μικρές δυνάμεις αλλά είναι ενεργοί και από την πρώτη στιγμή μετείχαν στην επανάσταση. Το Κίνημα της 6ης Απρίλη, ένα ανομοιογενές πολιτικό κίνημα νεολαίας, ήταν αυτό που έπαιξε τον σημαντικότερο ρόλο στα γεγονότα και οργάνωσε τη διαδήλωση της 25ης Γενάρη.

Αλλά η σημαντικότερη πολιτική δύναμη είναι ο στρατός, που ταυτόχρονα είναι ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης επιχειρήσεων (από πολεμικές βιομηχανίες μέχρι ξενοδοχεία και καλλιέργειες). Τα ανώτερα στελέχη είναι μέρος της άρχουσας τάξης και από το στρατό προέρχονται όλοι οι πρόεδροι αλλά και οι κρατικοί αξιωματούχοι.

Η επανάσταση, οι προοπτικές και οι επιπτώσεις της

Δυο-τρεις μέρες πριν την πτώση του Μπεν Άλι στην Τυνησία, 400 Αιγύπτιοι αγωνιστές συγκεντρώνονται έξω από την πρεσβεία της Τυνησίας. Στις 25 Γενάρη, πάνω από 100.000 συμμετέχουν στη διαδήλωση που κάλεσε το Κίνημα της 6ης Απρίλη ενάντια στην ημέρα εορτασμού της αστυνομίας. Πολύ γρήγορα οι διαδηλώσεις μετατρέπονται σε άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία, που διαρκούν σχεδόν δύο μέρες, ενώ ο αριθμός των διαδη-

λωτών αυξάνει κατακόρυφα. Στις 28 Γενάρη οι διαδηλωτές αριθμούν πάνω από 1 εκ. και η αστυνομία ηττημένη αντικαθίσταται από το στρατό, που αρχίζει να αναπτύσσεται στις πόλεις. Ο Μουμπάρακ αντικαθιστά την κυβέρνησή του.

Την 1η Φλεβάρη, ο Μουμπάρακ προχωρά σε διάφορες παραχωρήσεις και δηλώνει ότι δεν θα θέσει ξανά υποψηφιότητα για πρόεδρος. Οι διαδηλωτές ξεπερνούν πλέον τα δύο εκατομμύρια και για πρώτη φορά αναλαμβάνουν δράση οι συμμορίες του Μουμπάρακ, που επιτίθενται για δύο μέρες με άλογα, καμήλες, πιστόλια και ματσέτες εναντίον των διαδηλωτών στην πλατεία Ταχρίρ. Ηττώνται και αυτοί.

Οι διαδηλωτές οχυρώνονται στην πλατεία Ταχρίρ και δημιουργούν μια συντονιστική επιτροπή (στην οποία συμμετέχουν ένας από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, ένας συνδικαλιστής από την κλωστοϋφαντουργία της Ελ-Μαχάλα, κ.α.), ένα πρόχειρο αλλά καλά εξοπλισμένο ιατρείο και φαρμακείο και διάφορες επιτροπές (τύπου, περιφρούρησης, σίτισης, καθαριότητας κ.α.).

Οι διαδηλώσεις κορυφώνονται στις 11 Φλεβάρη, επειδή ο Μουμπάρακ την προηγούμενη ημέρα έχει ανακοινώσει προκλητικά ότι σκοπεύει να παραμείνει μέχρι το Σεπτέμβρη. Ο αριθμός των διαδηλωτών είναι τεράστιος και ο Μουμπάρακ αναγκάζεται να παραιτηθεί. Συνολικά συμμετείχαν στις διαδηλώσεις πάνω από 15 εκατομμύρια.

Από τις 14 Γενάρη κορυφώνεται και το αυθόρμητο και άγριο απεργιακό κύμα στη βιομηχανία (κλωστοϋφαντουργία, χαλυβουργία, τσιμέντο κ.α.), στις υπηρεσίες (τηλεπικοινωνίες, διώρυγα Σουέζ, τράπεζες κ.α.) και στις δημόσιες υπηρεσίες. Στηρίζεται σε εκλεγμένες επιτροπές και στα λίγα ανεξάρτητα συνδικάτα (που τώρα πρόκειται να πολλαπλασιαστούν) και διεκδικεί ότι στερήθηκε η εργατική τάξη τις τελευταίες δεκαετίες.

Σήμερα την εξουσία έχει αναλάβει προσωρινά ένα Στρατιωτικό Συμβούλιο. Όμως ο αιγυπτιακός καπιταλισμός είναι σάπιος και δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα παρά μόνο να αρπάξει επιβάλλοντας άλλη μια ακόμη πιο αιμοσταγή δικτατορία. Από την άλλη η ραγδαία πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση δημιουργούν τους όρους για τον γρήγορο πολιτικό εξοπλισμό του αιγυπτιακού προλεταριάτου και των λαϊκών μαζών με το εργαλείο που έλειψε σ' αυτή την επανάσταση: το επαναστατικό κόμμα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η όποια λύση επικρατήσει θα είναι άκρως αιματηρή.

Η αιγυπτιακή επανάσταση δεν θα προσφέρει μόνο σημαντικές οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές κατακτήσεις (για όσο διάστημα αυτές κρατήσουν) αλλά έχει επιφέρει και ένα σημαντικό χτύπημα στην κυριαρχία των ιμπεριαλιστών στην περιοχή και μια αποδυνάμωση του Ισραήλ. Το σημαντικότερο όμως, θα έχει σημαντικές επιπτώσεις στην επαναστατική διαμόρφωση της νέας γενιάς, όχι μόνο στην περιοχή αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Επαναστάσεις στον Αραβικό κόσμο:

Το Τέλος του Τέλους της Ιστορίας

Η πυρκαγιά που άναψε στα μέσα Δεκέμβρη στον αραβικό κόσμο έχει ήδη εξαπλωθεί σε 15 χώρες και συνεχίζει ανεξέλεγκτη, απειλώντας να κάνει στάχτη τις ισορροπίες και τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών στην περιοχή.

Οι αραβικοί λαοί προσπαθούν να ανατρέψουν τυραννικά, απολυταρχικά καθεστώτα που επιβλήθηκαν με τη στήριξη των ιμπεριαλιστών -κύρια των ΗΠΑ- για την απρόσκοπτη ανάπτυξη των συμφερόντων τους στην περιοχή, σε βάρος, βέβαια, των λαών, που πλήρωσαν τη γεωπολιτική και οικονομική σημασία των χωρών τους με υποδούλωση, φτώχεια, εξαθλίωση και βάρβαρη καταπίεση και καταστολή.

Κοινός παρονομαστής των εξεγέρσεων, που κάποιες έχουν ήδη μετατραπεί σε λαϊκές επαναστάσεις, είναι το τέλος στο οποίο οδήγησε η δικτατορία του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας και των παρόμοιων ιμπεριαλιστικών θεσμών τους αραβικούς λαούς και ιδίως τη νεολαία (πρωτοστάτη στις κινητοποιήσεις). Αφού εκμεταλλεύτηκαν τους φυσικούς πόρους των περιοχών αυτών στο έπακρο, αφού μετέτρεψαν τους εργαζόμενους σε σκλάβους που δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί, αφού τους διαίρεσαν με κάθε τρόπο υποθάλλοντας ακόμα και εμφυλίους, αφού δημιούργησαν τεράστιες κοινωνικές ανισότητες, τώρα, στο όνομα της κρίσης τους, επιβάλλουν την πλήρη εξαθλίωση, την ανεργία, τη διάλυση του όποιου κρά-

τους πρόνοιας υπήρχε και την κατάρρευση οποιασδήποτε προοπτικής και οποιουδήποτε μέλλοντος.

Καρότο και Μαστίγιο

Με έκδηλη ανησυχία παρακολουθούν τις εξελίξεις τόσο οι ιμπεριαλιστές, όσο και τα φιλικά σε αυτούς αραβικά καθεστώτα, επιχειρώντας να ανακόψουν το ποτάμι των εξεγέρσεων, άλλοτε με το στρατό και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και άλλοτε με παραχωρήσεις για να κατευνάσουν το λαό, χωρίς να απειλήσουν τα ίδια τα καθεστώτα, ή να τον διαιρέσουν με ευνοϊκότερη μεταχείριση κάποιων τμημάτων του.

Έτσι, για παράδειγμα, στην Ιορδανία, η κυβέρνηση επέτρεψε με νόμο την οργάνωση εκδηλώσεων διαμαρτυρίας, υποσχέθηκε τη μείωση της τιμής των ειδών πρώτης ανάγκης και ισχυρίζεται πως εξετάζει τη μετατροπή του πολιτεύματος σε συνταγματική μοναρχία· στη Σαουδική Αραβία, εγκρίθηκαν προγράμματα ανακούφισης από τη φτώχεια και την ανεργία καθώς και αυξήσεις μισθών για τους εργαζόμενους σε κυβερνητικά πόστα· στη Συρία αυξήθηκαν οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων· στην Αλγερία, άρθηκε η 19ετής κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, με την οποία η κυβέρνηση επέβαλε την πολιτική μονοκρατορία της (την ίδια στιγμή, βέβαια, ετοιμάζεται ένας τρομονόμος χειρότερος από την κατάσταση έκτακτης ανάγκης)· στην Υεμένη, ο πρόεδρος Αλί Αμπντάλα Σάλεχ καθαίρεσε τους κυ-

βερνήτες των πέντε επαρχιών όπου μαίνονται οι συγκρούσεις· στην Τυνησία, υποχρεώνονται σε παραίτηση το ένα μετά το άλλο τα μέλη της μεταβατικής κυβέρνησης που συγκροτήθηκε μετά την εκδίωξη του Μπεν Αλί (στην πλειοψηφία τους αξιωματούχοι του προηγούμενου καθεστώτος), η παρουσία του κόμματός του (RCD) και του ίδιου κατασχέθηκε, το RCD απαγορεύθηκε, δόθηκε άδεια στο κύριο ισλαμικό κίνημα της χώρας (το μετριοπαθές Ελ Νάχντα) να σχηματίσει πολιτικό κόμμα και προαναγγέλθηκαν εκλογές σε έξι μήνες· στο Μπαχρέιν, η κυβέρνηση απελευθέρωσε 308 πολιτικούς κρατούμενους· στο Σουδάν, ο πρόεδρος Μπασίρ υποσχέθηκε να μην ξαναβάλει υποψηφιότητα κλπ.

Το ποτάμι δε γυρίζει πίσω

Ούτε οι υποσχέσεις, ωστόσο, ούτε οι απειλές και πολύ περισσότερο η καταστολή των κινητοποιήσεων, οι συλλήψεις και οι εκτελέσεις άμαχου πληθυσμού, δεν πείθουν και δεν πτοούν τον εξεγερμένο αραβικό κόσμο, μάλλον το αντίθετο. Οι κινητοποιήσεις και οι συγκρούσεις πολλαπλασιάζονται, η αλληλεγγύη μεγαλώνει, τα αιτήματα ριζοσπαστικοποιούνται. Ο λαός του Μπαχρέιν, κόντρα στις διαιρέσεις σιτών - σουνιτών που χρόνια τώρα καλλιεργούνται, απαιτεί ενωμένους την πτώση της 200ετούς δυναστείας των Χαλιφά. Ο λαός της Τυνησίας αντιστέκεται στη νέα αμερικανόδουλη κυβέρνηση που προσπαθούν να του επιβά-

λουν και της οποίας πρώτο μέλημα ήταν να βεβαιώσει την πίστη της στο ΔΝΤ και την αποπληρωμή του χρέους της χώρας. Παρόμοια είναι η στάση του κόσμου παντού.

Είναι αλήθεια πως η κατάσταση είναι ιδιαίτερα ρευστή και απρόβλεπτη, καθώς δεν υπάρχουν επαναστατικές δυνάμεις ικανές να καθοδηγήσουν τις μεγαλειώδεις αυτές εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Το Μέτωπο της 14^{ης} Ιανουαρίου που συγκροτήθηκε στην Τυνησία, παρά τις αγαθές προθέσεις του, είναι ένα αδύναμο πολιτικό συνονθύλευμα που περιλαμβάνει ακόμα και τους πρώην σοσιαλδημοκράτες. Το αντικαθεστωτικό κίνημα στην Αλγερία δεν έχει ακόμα καταφέρει να συναντηθεί με το νεολαιίστικο και το συνδικαλιστικό κίνημα, με αποτέλεσμα να κινούνται μάλλον παράλληλα παρά μαζί. Οι αδυναμίες και οι δυσκολίες είναι πολλές και, δυστυχώς, σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή και σε μια περιοχή που οι ιμπεριαλιστές θα κάνουν τα πάντα για να την κρατήσουν κάτω από τον έλεγχό τους.

Είναι όμως εξίσου αλήθεια πως όποια εξέλιξη κι αν έχουν τα πράγματα, η αυτοοργάνωση του κόσμου, οι επιτροπές που έστησε για να οργανώσει τον αγώνα του και τη ζωή του, η αλληλεγγύη, η συντροφικότητα, το γεγονός ότι σήκωσε το αναστήμα του, η δύναμη και η αποτελεσματικότητα του αγώνα του, οι διεργασίες που ξεκίνησαν μέσα από αυτόν, όλα αυτά μαζί αποτελούν ισχυρή παρακαταθήκη για το μέλλον του, αλλά και για τον υπόλοιπο κόσμο, όλους εμάς.

ΛΙΒΥΗ: Εμφύλιος και Ιμπεριαλιστική επέμβαση προ των πυλών

Αμείωτο συνεχίζεται το λουτρό αίματος στη Λιβύη, με τον Μουαμάρ Καντάφι να παρουσιάζεται ανυποχώρητος, και να πλέον το καθεστώς του παρπαίει, στηριζόμενο σχεδόν αποκλειστικά στις ειδικές δυνάμεις ασφαλείας και τους μισθοφόρους του. Παρά τις ανελέητες επιθέσεις και τα χιλιάδες θύματα, οι εξεγερμένοι Λίβυοι ελέγχουν το ανατολικό τμήμα της χώρας και προχωρούν προς την πρωτεύουσα Τρίπολη. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις караδοκούν, έτοιμες να προασπίσουν με μια από τις γνωστές «ανθρωπιστικές» επεμβάσεις τους, τα συμφέροντά τους και εκείνα των πάμπολλων επιχειρήσεών τους που δραστηριοποιούνται στην περιοχή.

Ακολουθώντας το παράδειγμα των αδελφών τους της Αιγύπτου και της Τυνησίας, ο λαός της Λιβύης απάντησε με πείσμα και ηρωισμό στην άγρια καταστολή και τις σφαγές με τα οποία επέλεξε ο Καντάφι να αντιμετωπίσει τη λαϊκή εξέγερση, που ξεκίνησε στις 17 Φεβρουαρίου στη Βεγγάζη και το Τομπρούκ, με βασικά αιτήματα τη δουλειά για όλους, την καταπολέμηση της εκτεταμένης φτώχειας και τη δημοκρατία. Έκτοτε, η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, οι διάφορες φυλές, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος του στρατού, έχει συνταχθεί με το κίνημα της αντιπολίτευσης και έχει καταλάβει όλες τις ανατολικές περιοχές, περιλαμβανομένης της Βεγγάζης, δεύτερης μεγαλύτερης πόλης της χώρας, και το μεγαλύτερο τμήμα των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών και των λιμανιών. Ο Καντάφι διατηρεί τον έλεγχο στην πρωτεύουσα Τρίπολη, όμως οι προσπάθειές του να ανακαταλάβει τις πετρελαιοπαραγωγές περιοχές έχουν αποτύχει παταγωδώς.

Από τον Καντάφι της Επανάστασης στον Καντάφι του Νεοφιλελευθερισμού

Η παραληρούσα μορφή του Καντάφι που, από τη μια, ισχυρίζεται ότι αυτός είναι η επανάσταση, ότι ο λαός του τον αγαπά και ότι υπεύθυνη για το μακελειό είναι η Αλ Κάιντα (αν και είναι πασιφανής η αμελητέα παρουσία του ισλαμικού στοιχείου) και, από την άλλη, χαρακτηρίζει τους εξεγερμένους «τρομοκράτες», απειλεί να ανατινάξει τις πετρελαιοπηγές και να παραμείνει στην εξουσία σκοτώνοντας και τον τελευταίο Λίβυο, δε θυμίζει σε τίποτα τον 27χρονο οραματιστή που ανέλαβε την εξουσία το 1969, μετά το πραξικόπημα νεαρών αξιωματικών εμπνευσμένων από το Νασερισμό. Τότε υποσχόταν μια σοσιαλιστική κοινωνία, εθνικοποιούσε την πετρελαιοβιομηχανία, δημιουργούσε λαϊκές επιτροπές, στήριζε τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και προκαλούσε τη μίση και τις οικονομικο-πολιτικές κυρώσεις των ιμπεριαλιστών. Δεν άργησε, όμως, να μεταμορφωθεί στο σημερινό στυγνό άρχοντα, που νέμεται την εξουσία και τον πλούτο με συγγενείς και αυλικούς, εξοντώνει κάθε πολιτικό αντίπαλο, ενισχύει τις φυλετικές αντιπαλοότητες (προωθώντας εκπροσώπους της δικής του πληθυσμιακά μικρής φυλής σε θέσεις και αξιώματα) και έχει εγκαθιδρύσει ένα καταπιεστικό καθεστώς που χαρακτηρίζεται από διαφθορά, νεποτισμό και επίδειξη χλιδής σε κραυγαλέα αντίθεση με τη φτώχεια του πληθυσμού. Στην πλουσιότερη χώρα της Βόρειας Αφρικής (150 δις δολάρια συναλλαγματικό απόθεμα), η ανεργία φτάνει το 30% (40-50% στους νέους), το 20% είναι αναλφάβητοι και το 50% ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, δίχως αξιοπρεπές σπίτι.

Η μεταμόρφωση του Καντάφι οδήγησε, από τα τέλη της δεκαετίας του '90, στην πλήρη επαναπροσέγγιση με τους ιμπεριαλιστές, την άρση του οικονομικού και πολιτικού εμπάργκο, την επανιδιωτικοποίηση των εθνικών επιχειρήσεων, την εισβολή των πολυεθνικών - με κυρίαρχες τις πετρελαιοβιομηχανίες (το 85% της εξαγωγής πετρελαίου της Λιβύης πάει στην Ευρώπη και στις εταιρείες της: BP, Eni, Repsol, Shell κλπ.) - και τη μετατροπή της Λιβύης στον μεγαλύτερο αγοραστή οπλικών συστημάτων των ιμπεριαλιστών και κυρίως των Ευρωπαίων.

Οι όψιμοι «φίλοι» του λιβυκού λαού

Μετά τη σιωπή των πρώτων ημερών και όταν πια είχε φανεί ότι ο Καντάφι αποτελεί παρελθόν, έσπευσαν όλοι οι μέχρι πρότινος φίλοι και συνεργάτες του, εντός και εκτός Λιβύης, να διαχωρίσουν τη θέση τους και να γίνουν ένθερμοι υποστηρικτές της λαϊκής επανάστασης. Διάφοροι πρώην υπουργοί και αξιωματούχοι φρόντισαν μάλιστα να πιάσουν θέσεις και στο Επαναστατικό Εθνικό Συμβούλιο που έχει συγκροτηθεί από τους εξεγερμένους, με πρώτους και καλύτερους τους πρώην υπουργούς Δικαιοσύνης και Εσωτερικών, που προαλείφονται για μετακανταφικοί πρόεδροι. ΗΠΑ και ΕΕ πασχίζουν να περιορίσουν τις απώλειες από την ανατροπή της ιδιαίτερα κερδοφόρας προηγούμενης κατάστασης και να ενισχύσουν τη θέση τους στη νέα τάξη πραγμάτων που θα διαμορφωθεί. Έτσι, προσπαθούν καταρχήν να προωθήσουν στην ηγεσία του κινήματος, που χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερα ρευστά και θολά πολιτικά χαρακτηριστικά, προσωπικότητες της αρεσκείας τους, αλλά και

αφήνουν ανοικτό το ενδεχόμενο στρατιωτικής επέμβασης, με το πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας και κάτω από το μανδύα του ΟΗΕ (ήδη αμερικανικά - και όχι μόνο - αεροπλανοφόρα και άλλα πλοία οδεύουν προς το ορμητήριο της Σούδας), αν δουν ότι θίγονται τα συμφέροντά τους.

Για τον εξεγερμένο λιβυκό λαό τα πράγματα βρίσκονται σε ιδιαίτερα κρίσιμη καμπή. Ο Καντάφι φαίνεται αποφασισμένος να εξαντλήσει κάθε περιθώριο για να ξανακερδίσει την εξουσία, χτυπώντας αλύπητα με κάθε μέσο, γεγονός που προδικάζει έναν εμφύλιο πόλεμο, καθώς οι εξεγερμένοι εξοπλίζονται και οργανώνονται από τα τμήματα του στρατού που έχουν προσχωρήσει στην επανάσταση. Στις απελευθερωμένες περιοχές έχουν ήδη αρχίσει να οργανώνονται επιτροπές για την περιφρούρηση, την καθαριότητα, την τροφή κλπ., όμως οι ελλείψεις σε τρόφιμα, φάρμακα και είδη πρώτης ανάγκης είναι τεράστιες, οι τραυματίες χιλιάδες και οι άνθρωποι (κυρίως ξένοι εργάτες) που σπυρέουν στα σύνορα με την Τυνησία και το Νίγηρα προσπαθώντας να εγκαταλείψουν τη χώρα έχουν ήδη ξεπεράσει τις 170.000, στοιχεία που δείχνουν ότι η ανθρωπιστική κρίση χτυπάει απειλητικά την πόρτα. Τέλος, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να στρεβλώσουν το χαρακτήρα της λαϊκής επανάστασης και να εγκαθιδρύσουν ένα καθεστώς της αρεσκείας τους. Αν και τα πράγματα είναι ακόμα ιδιαίτερα ρευστά, η απουσία ενός επαναστατικού κόμματος σε αυτή τη μεγαλειώδη επανάσταση δεν δίνει εγγυήσεις για τη συνέχεια.

Φοιτητές

Εξέγερση τώρα ενάντια σε νέο νόμο & μνημόνιο

Μετά από 4 περίπου μήνες, ο περίφημος «διάλογος» για τις αλλαγές σε ΑΕΙ-ΤΕΙ τελείωσε. Πρυτάνεις και Διαμαντοπούλου φαίνεται να έχουν συμφωνήσει στα περισσότερα, με μόνο μεγάλο αγκάθι τον τρόπο εκλογής πρυτάνεων. Ήδη η υπουργός Παιδείας έχει δηλώσει ότι το νομοσχέδιο θα πάει για ψήφιση στη Βουλή στα μέσα Μαρτίου, πράγμα το οποίο αναπαράγουν τον τελευταίο καιρό και τα κυβερνητικά ΜΜΕ. Όλα αυτά βέβαια υπό την αίρεση μια πιθανής προσφυγής της κυβέρνησης στις κάλπες.

Το νομοσχέδιο

Αν και τον τελευταίο καιρό έχουν πληθύνει οι διαρροές στα ΜΜΕ, δεν έχουμε ακόμα κάποια συγκεκριμένα σημεία του νομοσχεδίου ή κάποια επίσημη ανακοίνωση του υπουργείου που να προσδιορίζει τις αλλαγές. Από τις «θέσεις διαβούλευσης» του υπουργείου και την πορεία του «διαλόγου» μπορούμε να συνοψίσουμε τα βασικά σημεία στα εξής:

- Επιβολή διδασκτρών στους φοιτητές και κατάργηση βασικών παροχών (σίτιση, δωρεάν βιβλία, βιβλιοθήκες κα.).
- Εισαγωγή απευθείας σε Πανεπιστήμιο ή σχολή από την οποία θα παίρνουν οι φοιτητές τα πτυχία. Καταργούνται τα τμήματα. Αυτό θα φέρει την οριστική κατάργηση των πτυχί-

ων και των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Πλέον αντί για ένα πτυχίο σ' ένα συγκεκριμένο αντικείμενο θα υπάρχει ένα άθροισμα πιστωτικών μονάδων από τα διάφορα προγράμματα σπουδών και η αγορά θα κρίνει «τι αξίζει ο καθένας».

- Την επιβολή ελαστικών σχέσεων εργασίας στην πλειοψηφία του διοικητικού και διδακτικού προσωπικού.

- Την κατάργηση του ασύλου, των δημοκρατικών δικαιωμάτων αλλά και του φοιτητικού συνδικαλισμού και κάθε ελεύθερης έκφρασης μέσα στα πανεπιστήμια.

Οι αλλαγές αυτές θα πλαισιωθούν από το σχέδιο «Καλλικράτης στην εκπαίδευση», που περιλαμβάνει συγχωνεύσεις, συνενώσεις και κλείσιμο δεκάδων σχολών και τμημάτων, με στόχο από τα περίπου 500 τμήματα (286 ΑΕΙ και 213 ΤΕΙ) να παραμείνουν μόνο τα μισά μέχρι το τέλος του 2011!

Βασικός στόχος των αλλαγών είναι η κατάργηση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα των ΑΕΙ-ΤΕΙ και η μετατροπή τους σε σούπερ μάρκετ μεταλκειακής κατάρτισης, που θα πουλάνε προγράμματα σπουδών και πιστωτικές μονάδες.

Το φοιτητικό κίνημα

Η ενδεχόμενη ψήφιση του νόμου αποτελεί «σημείο μηδέν» για το φοιτητικό κίνημα, το οποίο λόγω της εξεταστικής δεν έχει δείξει τα καλύτερα αντανάκλαστα τους δύο τελευταίους μήνες (απεργία πείνας των 300 - Νομική), με κύρια ευθύνη των ΕΑΑΚ

αλλά και άλλων ακροαριστερών. Αυτή η χαλάρωση φάνηκε και στη μικρή συμμετοχή φοιτητικών συλλόγων στη Γενική Απεργία στις 23/2 (τον περασμένο Δεκέμβρη πάνω από 100 τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ ήταν κατειλημμένα τη μέρα της απεργίας).

Αν και η απόπειρα ψήφισης του νέου νόμου θα αλλάξει άρδην τα δεδομένα, είναι όμως ένα κρίσιμο θέμα αν το φοιτητικό κίνημα θα αντεπεξέλθει στις πολύ διαφορετικές, σε σχέση με το 2006-07, συνθήκες του μνημονίου και της χούντας κυβέρνησης-τρόικας.

Το φοιτητικό κίνημα είναι απαραίτητο να έχει ένα ξεκάθαρο σχέδιο για την ανάπτυξη, τη δράση και τον κοινό αγώνα του με τα υπόλοιπα πλητόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Καταρχάς ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί και μετά από μια ενδεχόμενη ψήφιση του νόμου, ώστε να δώσει ένα μήνυμα αποφασιστικότητας σε όλη την κοινωνία. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να γίνει ένα ζωντανό κέντρο αγώνα για όλη την κοινωνία αλλά και να δημιουργήσει το ίδιο κέντρο αγώνα μέσα στις πόλεις, με στόχο τη δημιουργία -με αιχμή και πυροδότη τους φοιτητές- ενός συνολικού μετώπου που θα συγκροστεί με τη χούντα κυβέρνησης-τρόικας και το μνημόνιο διαρκείας. Απαραίτητος όρος γι' αυτό είναι ένα κίνημα καταλήψεων διαρκείας στην πλειοψηφία

των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Ένα κίνημα αυτοοργανωμένο, δυναμικό και ανυποχώρητο. Με βάση τις γενικές συνελεύσεις, τις επιτροπές κατάληψης, τα ανά πόλεις συντονιστικά και το πανελλαδικό συντονιστικό, των οποίων πρέπει να διασφαλιστεί η δημοκρατική λειτουργία. Ένα κίνημα που θα δώσει το μήνυμα στην κυβέρνηση και στην κοινωνία ότι δεν κάνει βήμα πίσω και δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει τις πιο δυναμικές μορφές πάλης (καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, συγκρούσεις κλπ.).

Σαν Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) καλούμε όλες τις παρατάξεις-σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, τα αυτόνομα σχήματα και όλους τους φοιτητές που συμμερίζονται τις ίδιες αγωνίες να συμβάλουμε όλοι μαζί στη δημιουργία ενός τέτοιου κινήματος. Να πιάσουμε το κόκκινο νήμα των πολυάριθμων αγώνων του φοιτητικού κινήματος από το Πολυτεχνείο μέχρι σήμερα και να μιμηθούμε, έστω κατ' ελάχιστο, τους ηρωικούς νεολαίους των αραβικών χωρών, που με ανυποχώρητους αγώνες ρίχνουν τη μία μετά την άλλη τις αιματοβαμμένες δικτατορίες των χωρών τους και πραγματοποιούν τις πρώτες επαναστάσεις του 21ου αιώνα.

Γιώργος Θ.
(Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη)

Μαθητές: Κυβέρνηση και Τρόϊκα κλείνουν τα Σχολεία

Οι μάσκες της κυβέρνησης και της τρόικας στο ζήτημα της εκπαίδευσης και ειδικά των σχολείων πέφτουν πλέον με ταχείς ρυθμούς. Οι προεκλογικές υποσχέσεις του Παπανδρέου για «παροχές» αλλά και τα μετέπειτα ψέματα ότι θα άφηνε δήθεν ανέγγιχτη την παιδεία, δεν μπορούν πλέον να κρύψουν το προφανές: τα σχολεία και οι μαθητές δεν είναι γι' αυτούς τίποτε άλλο παρά ένα περιττό έξοδο.

Έτσι, ενώ οι εκπρόσωποι της τρόικας ανακοίνωναν το σχέδιο για ξεπούλημα ολόκληρης της δημόσιας παρουσίας (μέσα στην οποία προφανώς είναι και τα σχολεία) έναντι 50 δις, ήρθε στη δημοσιότητα το σχέδιο για τις πρώτες συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων για το 2011-12, οι οποίες ξε-

περνούν τις 1.000 (σε σύνολο περίπου 14.000 σχολείων που λειτουργήσαν το 2010-11).

Μέχρι τα μέσα Μαρτίου, η κυβέρνηση θα έχει αποφασίσει ποια σχολεία θα ανοίξουν τον «χορό των λουκέτων» μετά από εισηγήσεις των περιφερειακών διευθυντών και της τοπικής αυτοδιοίκησης. Η υπουργός Παιδείας Διαμαντοπούλου συνεχίζει να ψεύδεται και καταντά γραφική με το να λέει ότι αυτές οι κινήσεις θα γίνουν για «παιδαγωγικούς λόγους».

Οι εξοντωτικές μετακινήσεις των μαθητών, αφού ολόκληρες περιοχές θα μείνουν χωρίς σχολεία, οι υπεράριθμοι μαθητές που θα στοιβάζονται σε μία τάξη (αφού ήδη οι 30 μαθητές θεωρούνται φυσιολογικό νούμερο), οι λιγότεροι και κακοπληρωμένοι καθηγητές που δεν θα μπορούν να αποδώ-

σουν στο μάθημα είναι μόνο οι άμεσες συνέπειες. Και τα χειρότερα έπονται. Όλη η εκπαίδευση και κυρίως όλοι οι μαθητές θα κληθούν γρήγορα να προσαρμοσούν πλήρως τις ζωές τους στην αποπληρωμή του χρέους, στα μέτρα της τρόικας και στη μόνιμη λιτότητα των απαντώντων μνημονίων. Είναι θέμα χρόνου η μαζική εγκατάλειψη των σχολείων από παιδιά εργατικών και φτωχών οικογενειών. Άλλωστε, με την επιλογή τα πρώτα σχολεία που θα κλείσουν να είναι σε εργατικές-λαϊκές περιοχές, το ΠΑΣΟΚ δείχνει ξεκάθαρα τους στόχους του και την ταξικότητα της «παιδαγωγικής» του μεταρρύθμισης.

Η Μαθητική Αντεπίθεση θεωρεί την υπεράσπιση των σχολείων μας πρώτη προτεραιότητα για όλους τους μαθητές. Τον τελευταίο μήνα, η κα-

μπάνια μας έχει επικεντρωθεί στην ενημέρωση και τη δημιουργία επιτροπών γι' αυτό το ζήτημα, με παρεμβάσεις σε σχολεία της Δυτικής Θεσσαλονίκης που κλείνουν (ΕΠΑΛ Κορδελιού, Πολίχνης κλπ.). Ήδη έχουμε συμμετάσχει στην Επιτροπή Αγώνα Ενάντια στις Καταργήσεις-Συγχωνεύσεις Σχολείων στη Θεσσαλονίκη μαζί με γονείς και εκπαιδευτικούς. Καλούμε όλους τους μαθητές να αγωνιστούν για να μην κλείσει κανένα σχολείο στη γειτονιά και την πόλη τους, για να μη μείνει κανείς μαθητής χωρίς μόρφωση και δικαιώματα. Να οργανωθούμε στα σχολεία μας και με καταλήψεις και δυναμικές κινητοποιήσεις να βάλουμε στοπ στα σχέδια της κυβέρνησης.

Μαθητική Αντεπίθεση

Τηλεπικοινωνίες

Αντίσταση σε απολύσεις-μειώσεις μισθών

Σε πλήρη εξέλιξη βρίσκεται η εργοδοτική επίθεση στις τηλεπικοινωνίες, με κύμα απολύσεων και μειώσεων μισθών, ενώ έρχονται ακόμα χειρότερα. Ταυτόχρονα, οι εργαζόμενοι δείχνουν τα πρώτα σημάδια μιας αγωνιστικής αφύπνισης, απαντώντας με κινητοποιήσεις και απεργίες.

Το χορό άνοιξε ο όμιλος **Intracom** στις αρχές Φλεβάρη, με μειώσεις μισθών έως και 8% και απολύσεις σχεδόν 100 συναδέλφων (άλλοι 60 είχαν απολυθεί το καλοκαίρι). Οι εργαζόμενοι έκαναν δύο επιτυχημένες 48ωρες απεργίες, οι πρώτες μεγάλες απεργίες εδώ και αρκετό καιρό στην επιχείρηση. Όμως η ανετοιμότητα του επιχειρησιακού σωματείου (με κύρια ευθύνη της φιλοεργοδοτικής παράταξης, που κυριαρχούσε για χρόνια) δεν επέτρεψε τη συνέχιση του αγώνα στο πιο κρίσιμο σημείο, όταν η διοίκηση θα πιεζόταν ασφυκτικά από μια νέα απεργία. Έτσι, αυτή μπόρεσε να επιβάλλει το σχέδιό της εκβιάζοντας ατομικά τους εργαζόμενους. Αρκετοί δεν έχουν συνυπογράψει τις μειώσεις μισθών και η διοίκηση προσπαθεί να τους εκφοβίσει με εξώδικα, ότι αν δεν συνθηκολογήσουν θα απολυθούν.

Στις 28/2, η **Cosmote** ανακοίνωσε την απόλυση 120 συναδέλφων, αν και είναι από τις πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις στην Ελλάδα (650 εκ. ευρώ κέρδη το 2010). Η κίνηση εντάσσεται και στο πλήρες ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, μαζί και της συμμετοχής του δημοσίου στον ΟΤΕ: πριν αυτό ολοκληρωθεί, η Ντόιτσε Τέλεκομ, που έχει την πλειοψηφία των μετοχών, απαιτεί «ξύρισμα» των κατακτήσεων των εργαζομένων.

Στις 1/3 έγινε μαζική αποχή και συγκεντρώσεις έξω από κτίρια της εταιρίας, ενώ στις 3 και 4 Μαρτίου 48ωρη απεργία με περιφρούρηση και καθολική συμμετοχή. Κάτω από την πίεση των γεγονότων, έγιναν επιτέλους δεκτοί στο Σύλλογο Εργαζομένων Cosmote και οι συνάδελφοι που επινοικιάζονται από άλλες εταιρίες. Στις 3/3, στην τριμερή στο υπουργείο Εργασίας εκτυλίχθηκε το γνωστό θέατρο, με τη διοίκηση ανυποχώρητη και την κυβέρνηση σε ρόλο Πόντιου Πλάτου. Η υφυπουργός δεσμεύτηκε να... μεταφέρει το θέμα στον υπουργό. Στις 9/3, η διοίκηση προσέφυγε δικαστικά για να κηρυχθεί παράνομη η 48ωρη απεργία και οι αποχές που πραγματοποιούν οι εργαζόμενοι από 8/3.

Η έλλειψη σχεδίου της γραφειοκρατίας που κυριαρχεί στο Σύλλογο (αν δεν έχει ήδη εγκαταλείψει κάθε αντίσταση), ένα μίγμα ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ με ανίερους συμμαχίες μεταξύ τους, είναι ακόμα πιο κραυγαλέα μπροστά σε μια τέτοια επίθεση. Το απελπισμένο γάντζωμα από αυταπάτες ότι οι εργαζόμενοι θα σωθούν με την επίκληση των κερδών της εταιρίας, της συμμετοχής του δημοσίου ή της ΟΜΕ-ΟΤΕ, είναι εγγύηση ήττας, αν δεν υπάρξει μια εναλλακτική προοπτική για αγώνα διαρκείας μέσα από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Η **Vodafone** κάνει απολύσεις με πρόσχημα την «κατάργηση θέσεων λόγω συγχώνευσης τμημάτων», προσπαθώντας να αποτρέψει τους συναδέλφους από την επαφή τους με το επιχειρησιακό σωματείο, που αν και αδύναμο ακόμα, παλεύει να οργανώσει την αντίσταση. Η παράσταση διαμαρτυρίας που έκανε στις 3/3 στην Διοίκηση ήταν μαζική και μαχητική, ένα καλό βήμα για τη συνέχεια.

Οι εργαζόμενοι στη **Wind**, συσπειρωμένοι γύρω από το επιχειρησιακό σωματείο τους, βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις σχεδόν για 3 συνεχείς εβδομάδες. Η προσπάθεια της διοίκησης να χειροτερεύσουν οι όροι και η αμοιβή των υπηρεσιών επιφυλακής (σταντ-μπάι) στα τεχνικά τμήματα, οδήγησε σε αυθόρμητη αποχή πολλών τεχνικών και στη συνέχεια σε κυλιόμενες στάσεις εργασίας. Η συμμετοχή στη Γενική Απεργία στις 23/2 ήταν μεγάλη, ενώ έγινε μαζική 24ωρη απεργία του Σωματείου και στις 1/3. Η διοίκηση αναδιπλώθηκε, αναστέλλοντας τις προθεσμίες εφαρμογής των αλλαγών στο σταντ-μπάι. Όμως θα επανέλθει σύντομα, επιχειρώντας ιδιαίτερα να διαίρει τους συναδέλφους, συζητώντας «για κάθε τμήμα χωριστά».

Το πιο σημαντικό είναι ότι χτίστηκε μια ενότητα ανάμεσα στους συναδέλφους όλων των τμημάτων, αναδεικνύοντας και άλλα ανοιχτά θέματα όπως η παραβίαση της επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης και η ομηρία των συμβασιούχων συναδέλφων. Αυτή είναι και η καλύτερη παρακαταθήκη για την οργάνωση μιας σοβαρής αντίστασης ενάντια στις απολύσεις και μειώσεις μισθών, που αργά ή γρήγορα θα έρθουν.

Οι πρόσφατες εκλογές του Σωματείου (οι υποψήφιοι συμμετείχαν ως μεμονωμένοι, εκτός της παράταξης του ΠΑΜΕ) αποτύπωσαν αυτό το κλίμα: η συμμετοχή αυξήθηκε, δημιουργώντας στο νέο ΔΣ μια πλειοψηφία σε αγωνιστική κατεύθυνση (παρά τις αδυναμίες στη συνοχή της) και αδυνατίζοντας αρκετά τη θέση του απερχόμενου προέδρου, που έχει πλέον ταυτιστεί ανοιχτά με την ΠΑΣΚΕ. Οι αγωνιστές της Αντεπίθεσης ενισχύθηκαν σημαντικά.

Η προσπάθειά μας στον κλάδο πρέπει να είναι η ενίσχυση της Αντεπίθεσης, ως μιας παράταξης που θα μπορέσει να προωθήσει έμπρακτα το συντονισμό και την κλιμάκωση των αντιστάσεων ενάντια στις απολύσεις και τις μειώσεις μισθών.

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
σε Τηλεπικοινωνίες - Πληροφορική**

Από την δράση μας

Κύμα συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολείων

Η ηγεσία του Υπ. Παιδείας τηρεί με ευλάβεια τα σχέδια της τρόικας για την εκπαίδευση, με την υλοποίηση ενός «προγράμματος» εκτεταμένων συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολικών μονάδων. Την επίβλεψη του προγράμματος έχει αναλάβει ανεξάρτητη ειδική ομάδα εκπαιδευτικής πολιτικής της τρόικας, όπως προβλέπεται στο «Μνημόνιο 3». Η υπ. Παιδείας αρνείται την οποιαδήποτε σχέση των συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολείων με το μνημόνιο και την πολιτική των περικοπών ενώ υπεραμύνεται του... παιδαγωγικού τους χαρακτήρα.

Βέβαια, ισχύει το αντίθετο. Η πρόθεση του Υπ. Παιδείας για μείωση του κόστους λειτουργίας των σχολείων είναι ολοφάνερη. Το «φτηνό» σχολείο της Διαμαντοπούλου είναι ήδη εδώ. Φέτος έγιναν οι λιγότεροι διορισμοί της τελευταίας 10ετίας, καταργήθηκε η Πρόσθετη και Ενισχυτική Διδασκαλία και οδηγήθηκαν σε κλείσιμο πολλά Αθλητικά Σχολεία. Μειώθηκαν μέχρι και 50% τα κονδύλια για τις λειτουργικές δαπάνες των σχολείων, με αποτέλεσμα πολλά σχολεία να ζητούν χρήματα για θέρμανση, αναλώσιμα ακόμα και για καθαριότητα από τους συλλόγους γονέων. Σε πολλούς δήμους σταμάτησε η μεταφορά μαθητών με ΚΤΕΛ (καθώς τα τελευταία δεν έχουν πληρωθεί εδώ και μήνες), με αποτέλεσμα για άλλη μια φορά να καλούνται οι γονείς να δώσουν λύση. Τέλος, οι δαπάνες του προϋπολογισμού για την παιδεία έπεσαν στο χαμηλότερο ποσοστό των τελευταίων 30 χρόνων. Σε αυτές τις συνθήκες δραστηκών περικοπών, το υπουργείο προχωρά στην πρώτη φάση των συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολείων, που συντονίζεται από την ανεξάρτητη ειδική ομάδα. Φαίνεται ότι υπάρχει η πρόθεση να λειτουργήσει διαρκής μηχανισμός κλεισίματος-συγχωνεύσεων σχολείων τα επόμενα χρόνια, πράγμα που είναι πολύ πιθανό να συνδεθεί με τη διαδικασία της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας, που ήδη το υπουργείο επιχειρεί να εφαρμόσει πιλοτικά.

Το δημόσιο-δωρεάν σχολείο της γειτονιάς οδηγείται σε αφανισμό

Δεκάδες χιλιάδες μαθητές σε απομακρυσμένες ή υποβαθμισμένες περιοχές θα εξαναγκάζονται σε καθημερινές πολύωρες μετακινήσεις ή θα εγκαταλείπουν τελικά το σχολείο, ιδιαίτερα σε περιοχές όπου η μαθητική διαρροή είναι μεγάλη και θα γίνει ακόμη μεγαλύτερη, οδηγώντας μεγάλο αριθμό νέων στο περιθώριο. Πολλές οικογένειες μάλιστα λόγω των συγχωνεύσεων θα εξαναγκαστούν να μετακομίσουν σε μεγάλες πόλεις. Επίσης, η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών θα στοιβαχτεί σε τμήματα το λιγότερο 30 παιδιών για τη δευτεροβάθμια και 25 για την πρωτοβάθμια, με αποτέλεσμα τη ραγδαία χειροτέρευση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης.

Οι μαζικές συγχωνεύσεις στις περισσότερες περιπτώσεις οδηγούν στη δημιουργία σχολικών συγκροτημάτων-μαμούθ, που συνδέονται άμεσα με τα σχέδια του υπουργείου για το «νέο Λύκειο». Η μαζική συγκέντρωση μαθητών στα λύκεια είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την αποδοτικότερη ανάπτυξη τμημάτων επιλογής, ξένων γλωσσών καθώς και των τμημάτων διαφορετικού επιπέδου. Σε τέτοια σχολεία μεγάλη θα καλύπτεται το ήδη αντιπαιδαγωγικό όριο μαθητών ανά τάξη ώστε να υπάρχει σημαντική εξοικονόμηση ανθρώπινων και υλικών πόρων.

Όμως σε τέτοιου είδους σχολεία, πολυπληθή, με απρόσωπες σχέσεις μεταξύ μαθητών και εκπαιδευτικών, θα ενδημεί και η αναίτια επιθετικότητα των μαθητών σύμφωνα με έρευνα του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου: «όσο πιο πολλοί είναι οι μαθητές στο σχολείο τόσο υψηλότερη είναι η συχνότητα εμφάνισης επιθετικών πράξεων που εκδηλώνονται από τους μαθητές».

Υπολογίζεται από την ΟΛΜΕ πως μετά τις συγχωνεύσεις, τουλάχιστον το 20% των εκπαιδευτικών θα είναι υπεράριθμοι. Αν συνυπολογίσουμε τη δημιουργία πληθωρικών τμημάτων και την αύξηση του διδακτικού ωραρίου των εκπαιδευτικών, το ποσοστό των υπεράριθμων ανεβαίνει επικίνδυνα. Οι εκπαιδευτικοί οδηγούνται σε εργασιακή περιπλάνηση και εξοντωτικές εργασιακές συνθήκες στην καλύτερη των περιπτώσεων. Ανοίγει ο δρόμος για μετατάξεις ή για απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, όπως εξάλλου προτείνεται εδώ και καιρό από την τρόικα.

Αυτά λοιπόν που σχεδιάζουν για τη δημόσια εκπαίδευση είναι ο αφανισμός της, η πλήρης ιδιωτικοποίησή της. Από εμάς εξαρτάται αν θα τους αφήσουμε. Όλοι μαζί, εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές να οργανώσουμε αγώνες και να διεκδικήσουμε:

- Καμία κατάργηση-συγχώνευση σχολείου
- Κανένα τμήμα πάνω από 20 μαθητές
- Αύξηση των δαπανών για την παιδεία στο 5% του ΑΕΠ
- Ενιαίο δημόσιο δωρεάν 12χρονο υποχρεωτικό σχολείο

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ντακάρ:**10^ο Παγκόσμιο
Κοινωνικό Φόρουμ**

Το 10^ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ (ΠΚΦ) συνήλθε στις 6-11/2/2011 στη πόλη Ντακάρ της Σενεγάλης. 10 χρόνια μετά την ίδρυσή του -το Γενάρη του 2001 στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας-, τίποτα δεν θύμιζε την τεράστια απήχηση που είχε στις αρχές της δεκαετίας του 2000 αυτό το παγκόσμιο κίνημα. Το ΠΚΦ του Ντακάρ ήταν ένα Φόρουμ που είχε σχεδόν μόνο Σενεγαλέζικη διάσταση. Ακόμη και από την Ευρώπη οι αντιπροσωπίες ήταν ελάχιστες και εξαιρετικά ολιγομελείς ενώ απουσίαζαν οι αντιπροσωπίες από τις άλλες ηπείρους.

Ωστόσο, το 10^ο ΠΚΦ σηματοδότηκε από τις επαναστάσεις στην Τυνησία, την Αίγυπτο και τις κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις των λαών της Β. Αφρικής και της Μ. Ανατολής. Αλλωστε η Σενεγάλη είναι μια χώρα που βρίσκεται αρκετά κοντά στη Β. Αφρική, όπου εκτυλίχτηκαν και εξελίσσονται επαναστατικά γεγονότα κοσμοϊστορικής σημασίας. Από τη μια μεριά, βρίσκεται πολύ κοντά με την Β. Αφρική, όχι μόνο από γεωγραφική άποψη αλλά κυρίως από κοινωνική, θρησκευτική και ιστορική. Από την άλλη είναι μια χώρα της Δ. Αφρικής, μια περιοχή του κόσμου στην οποία για δεκαετίες εκτυλίσσεται το θέατρο κάθε είδους συγκρούσεων και αναταραχών (κοινωνικών, φυλετικών, θρησκευτικών κλπ.) και κάθε είδους ανταγωνισμών, με κυρίαρχους τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς μεταξύ των αμερικανών και των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (Γαλλία, Βρετανία κλπ.). Είναι μια φτωχή μουσουλμανική χώρα που απέκτησε την ανεξαρτησία της από τους Γάλλους το 1960 ύστερα από ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, που είχε όλα τα χαρακτηριστικά εκείνης της εποχής αλλά επίσης και μια παρόμοια εξέλιξη που είχαν αυτά τα κινήματα στην Αφρική στη Β. Αφρική, στη Μ. Ανατολή κλπ. Ο ηγέτης του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος της Σενεγάλης ήταν ο Λεοπόλντ Σεγκόρ, μια προσωπικότητα ανάλογου μεγέθους με τους Φραντς Φανόν, Γκρούμαχ, Πάτρικ Λουμούμπα, Μπεν Μπελά, Νάσερ κλπ.

Τα επαναστατικά γεγονότα σε Τυνησία, Αίγυπτο κλπ, άλλαξαν τη διάθεση του Φόρουμ και του έδωσαν παλμό και περιεχόμενο, αρκετά διαφορετικό από αυτό που είχε σχεδιαστεί και από την ίδια

τη δυναμική του. Όλοι οι χώροι του Φόρουμ μετατράπηκαν σε κέντρα συζητήσεων, αναλύσεων, ανταλλαγής εμπειριών και σχεδίων για πρακτικές δράσεις κλπ. Ειδικά το Φόρουμ του Μαγκρέπ αλλά και της Αφρικής βρέθηκαν στο επίκεντρο όλων των συζητήσεων και του γενικού ενδιαφέροντος, αυτή τη φορά όχι για τις γενικές συνθήκες που επικρατούν σ' αυτές τις περιοχές αλλά για την επίδραση των επαναστατικών εξελίξεων. Ενδεικτικό του κλίματος που επικράτησε είναι και οι πολλές προτάσεις που έγιναν για την πραγματοποίηση του επόμενου ΠΚΦ σε μια από τις χώρες του Μαγκρέπ ή την Αίγυπτο!

Παρά την τεράστια σημασία που έχουν για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα οι λαϊκές επαναστάσεις και τα επαναστατικά γεγονότα που εκτυλίσσονται αυτή την περίοδο στον αράβικο κόσμο, είναι αμφίβολο αν τα Φόρουμ θα ξαναβρούν τη δυναμική τους, θα γνωρίσουν μια νέα ώθηση, θα μπορέσουν να αντλήσουν πνοή και να μπου στο ρυθμό αυτών των κοσμοϊστορικών γεγονότων, ουσιαστικά, και σε γενικές γραμμές στο ρυθμό της εποχής μας. Όχι τόσο γιατί τα Φόρουμ είναι έκφραση μιας άλλης εποχής, αρκετά ή πολύ διαφορετικής από τη σημερινή -αν και απέχουμε μόλις μια δεκαετία(!)-, όσο κυρίως γιατί οι ηγετικές δυνάμεις του είναι βαθύτατα ρεφορμιστικές και εκφυλισμένες.

Για την ιστορία να κάνουμε μια μικρή αναφορά στο κείμενο των Κοινωνικών Κινήματων που υιοθετήθηκε στη Γενική Συνέλευση την τελευταία μέρα του Φόρουμ. Γενικά είχε μια χροιά από τα τελευταία επαναστατικά γεγονότα, από τον τόπο διεξαγωγής («επαναβεβαιώνουμε τη θεμελιώδη συνεισφορά της Αφρικής και των λαών της στην οικοδόμηση του πολιτισμού της ανθρωπότητας») και από την κρίση του παγκόσμιου καπιλιστικού συστήματος, κάτι που είχε εγκαινιαστεί από το προηγούμενο ΠΚΦ στο Μπέλεμ της Βραζιλίας το Γενάρη του 2009. Επίσης αναφέρονται πολλές από τις γνωστές δράσεις (G8, G20, σύνοδοι Παγκόσμιων οργανισμών, για κλίμα και περιβάλλον κλπ) για τα επόμενα 2 χρόνια σε όλο τον κόσμο.

Σ. Π.

στον κόσμο...**ΗΠΑ**

Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν τον Φεβρουάριο στις ΗΠΑ κατά του καινούριου νομοσχεδίου για το Δημόσιο, που καταργεί τις συλλογικές συμβάσεις και αυξάνει τις εισφορές των εργαζομένων για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και συνταξιοδότηση. Ο ρεπουμπλικάνος κυβερνήτης του Ουισκόνσιν, που προώθησε το νόμο, αντιμετώπισε τη μεγαλύτερη κοινωνική έκρηξη μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Στις 25/2, πάνω από 100.000 εργαζόμενοι και φοιτητές στο Μάντισον, πρωτεύουσα της πολιτείας, διαδήλωσαν στους δρόμους και κατέλαβαν το κτίριο του Καπιτωλίου (της πολιτειακής Βουλής). Εκατοντάδες αστυνομικοί εισέβαλαν στο Καπιτώλιο, αλλά δεν μπόρεσαν να καταστείλουν τον αγώνα, καθώς αρκετοί απ' αυτούς στήριζαν τους διαδηλωτές. Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται για μέρες, με πολλά σχολεία της πολιτείας να παραμένουν κλειστά. Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν σε Νέα Υόρκη, Σικάγο, Κολόμπους, Λος Άντζελες, Ντένβερ. Οι Δημοκρατικοί βουλευτές του Ουισκόνσιν έχουν «δραπετεύσει» σε διπλανές πολιτείες, δηλώνοντας ότι δεν θα εμφανιστούν για να καθυστερήσει η ψηφοφορία επί του νομοσχεδίου και ότι θα επιστρέψουν όταν ο κυβερνήτης συμφωνήσει να διαπραγματευτεί.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Το συνδικάτο εργαζομένων στις συγκοινωνίες RMT δικαιώθηκε από το Εφετείο, που αναγνώρισε ως νόμιμη την απεργία του. Η δικαστική απόφαση ακυρώνει την προσφυγή επιχείρησης εναντίον του συνδικάτου, για την απαγόρευση της 48ωρης απεργίας στο σιδηρόδρομο Docklands τον Ιανουάριο. Έτσι ανατρέπονται και μια σειρά φιλοεργοδοτικών και αντισυνδικαλιστικών δικαστικών αποφάσεων των τελευταίων χρόνων, αυξάνοντας την αυτοπεποίθηση όχι μόνο των 80.000 μελών του RMT αλλά και όλων των εργαζομένων της χώρας. Στην Βρετανία, που έχει μια από τις σκληρότερες εργατικές νομοθεσίες, μια τέτοια υποχώρηση είναι ένδειξη του τρόμου της κυβέρνησης για μια ενδεχόμενη κοινωνική εξέγερση, που θα ξεπεράσει την πρόσφατη φοιτητική έκρηξη. Τέλος, το συνδικάτο θα πληρωθεί το μεγαλύτερο μέρος των δικαστικών εξόδων, που ανέρχονται σε 100.000 λίρες.

ΧΙΛΗ

Από τις 21/2, 7 από τους 14 διωκόμενους για την «υπόθεση βόμβες», ξεκίνησαν απεργία πείνας απαιτώντας την απελευθέρωσή τους, τη λήξη της δικαστικής σκευωρίας εναντίον τους και την άρση του τρομονόμου με τον οποίο διώκονται. Οι 14 αγωνιστές συνελήφθησαν στο πλαίσιο κατασταλτικής επιδρομής με έρυνες σε σπίτια και στέκια και βρίσκονται ήδη για 6 μήνες σε «προσωρινή κράτηση» σε ατομικά κελιά. Η Εισαγγελία θα προβεί σε νέα δίωξη στις 16/3 και πιστεύεται ότι η δίκη αυτή είναι κρίσιμη για το μέλλον των ελευθεριών στη Χιλή. Οι συλληφθέντες κατηγορούνται ότι ανήκουν σε παράνομη τρομοκρατική οργάνωση, ενώ δεν διώκονται για πράξεις αλλά για τις ιδέες τους. Ανήκουν σε κοινωνικούς χώρους και συμμετέχουν στους αγώνες, όπως των ιθαγενών Μαπούτσε. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος είναι κληροδότημα της χούντας του Πινοσέτ.

ΜΕΞΙΚΟ

50.000 εργαζόμενοι στην πόλη του Μεξικού ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα για μια εβδομάδα δράσης για την υπεράσπιση των σωματείων απέναντι στην κυβερνητική καταστολή. Μαζί τους εκατοντάδες αλληλέγγυοι ανά τον κόσμο διαμαρτυρήθηκαν έξω από 50 μεξικάνικες πρεσβείες. Το κάλεσμα έγινε από το συνδικάτο μετάλλου του Μεξικού και διεθνή δίκτυα συνδικάτων μετάλλου, συγκοινωνιών, εργαζομένων στη χημεία, ενέργεια και ορυχεία και τη Διεθνή Συνομοσπονδία Σωματείων (ITUC). Οι διαδηλώσεις κράτησαν μια εβδομάδα και τα συνθήματα αφορούσαν κυρίως την τιμωρία των δολοφόνων των 65 εργατών στο ορυχείο Pasta de Conchos, το σταμάτημα των διώξεων κατά των σωματείων και το σταμάτημα των παραβιάσεων των συλλογικών συμβάσεων από τους εργοδότες.

Ενάντια στο ρεύμα (Against the Current)

Παρακάτω δημοσιεύουμε σύνοψη άρθρου της διημερσίας επιθεώρησης *Ενάντια στο Ρεύμα* στις ΗΠΑ, Ιανουάριος Φεβρουάριος 2011.

Όλο το άρθρο βρίσκεται στην ιστοσελίδα www.solidarity-us.org

Οι καλές εποχές επέστρεψαν για τη Γουόλ Στρίτ και τα τραπέζικα στελέχη και τα επιχειρηματικά κέρδη σπάνια έδειχναν τόσο άφθονα στις ΗΠΑ. Είναι όμως μια βάρβαρη στιγμή για τους εργαζόμενους, με πολύ χειρότερες να έρχονται.

Οι **Ρεπουμπλικάνοι** είναι αποφασισμένοι να κάνουν τον Ομπάμα «πρόεδρο μιας σεζόν». Ο «συμβιβασμός» του Ομπάμα στην επέκταση των φορολογικών περικοπών των πλούσιων αναγγέλλει ότι για τα επόμενα δύο χρόνια θα είναι αιχμάλωτος των Ρεπουμπλικάνων. Για τη δεξιά, η εξυπηρέτηση της Αμερικής των επιχειρήσεων και των ζάπλουτων υπερισχύει όλων των άλλων ενδιαφερόντων. Σκοπεύει να χρεώσει όλο το λογαριασμό στην εργατική τάξη.

Μπορεί να αποδειχτεί ότι το πιο δόλιο τμήμα του φορολογικού μεταρρυθμιστικού προγράμματος δεν είναι οι εκτεταμένες παραχωρήσεις στους πλούσιους, αλλά η δήθεν προσωρινή «ευκαιρία προς τη μεσαία τάξη» να μειωθεί κατά δύο ποσοστιαίες μονάδες ο φόρος για την Κοινωνική Ασφάλιση. Θα επιτραπεί η επιστροφή αυτού του φόρου στο καθιερωμένο ποσοστό σ' έναν χρόνο από σήμερα - και πολύ περισσότερο, θα επιβληθεί, όπως θα έπρεπε, στο σύνολο των μισθολογικών εισοδημάτων αυτής της «μεσαίας τάξης»; Ούτε κατά διάνα. Το αποτέλεσμα θα είναι να επιταχυνθεί η εξάντληση των περιουσιακών στοιχείων της Κοινωνικής Ασφάλισης και η υποτιθέμενη «αναγκαιότητα» της περικοπής των παροχών.

Όμως ο Ομπάμα κρατάει ομήρους κι ο ίδιος. Το προεδρικό διάταγμα για το διετές πάγωμα στους μισθούς των ομοσπονδιακών υπαλλήλων, πολλοί από τους οποίους (όπως πχ. οι ταχυδρομικοί) είχαν κάνει και προηγούμενες παραχωρήσεις, αποτελεί ένα ακόμα χαστούκι στο πρόσωπο της πιστής βάσης του Ομπάμα και των Δημοκρατικών.

Η ανάκαμψη καθυστερεί

Όμως το όργιο των κερδών και οι μαζικές νίκες των καπιταλιστών στον ωμό ταξικό και φυλετικό πόλεμο που έχουν εξαπολύσει ενάντια στους εργαζόμενους και τους φτωχούς, συγκαλύπτουν το ότι ο ίδιος ο καπιταλισμός εξακολουθεί να βρίσκεται σε μάλλον κακή κατάσταση. Για την υγεία του συστήματος, η βαθιά οικονομική αβεβαιότητα δεν αποτελεί ευτυχή συγκυρία για να υπάρχει ένας αμερικανός πρόεδρος σημαντικά αποδυναμωμένος στο εσωτερικό και με ιδιαίτερα μειωμένο γόητρο στην παγκόσμια σκηνή - και παράλληλα, η επιθετική αναιδία του Κόμματος του Τσαγκιού, ουράς των Ρεπουμπλικάνων, που ετοιμάζεται να παραστήσει το κομματόσκυλο στο νέο Κογκρέσο.

«Το ευρύ ποσοστό της ανεργίας -συμπεριλαμβανομένων όλων υποχρεώνονται σε μερική απασχόληση ή έχουν σταματήσει να ψάχνουν δουλειά- παραμένει στο σοκαριστικό 17% ... ενώ το ποσοστό των εργαζόμενων ενηλίκων έπεσε στο 58,2%, από 63% πριν την ύφεση» (Φαινάνσιαλ Τάιμς). Με δεδομένο ότι η ανεργία στους αфро-αμερικανούς «τρέχει» σταθερά με διπλάσια ποσοστά από τον εθνικό

μέσο όρο, αυτή η «πλατιά ανεργία» στην αμερικάνικη οικονομία μεταφράζεται σε καταστροφή όπως της Μεγάλης Ύφεσης του 1929 για την κοινότητα των μαύρων.

Η απασχόληση στο δημόσιο βρίσκεται αντιμέτωπη με το πρώτο κύμα ενός τσουνάμι περικοπών, που θα χτυπήσει μ' όλη του τη δύναμη, υποκαθιστώντας για τις κυβερνήσεις των αμερικάνικων πολιτειών την οικονομική ενίσχυση που στερείται. Το πάγωμα των μισθών των ομοσπονδιακών υπαλλήλων προσφέρει στις κυβερνήσεις των πολιτειών ένα παράδειγμα προς μίμηση για το πως να διαλύσουν τις συλλογικές συμβάσεις των εργαζομένων στο δημόσιο. Είναι επίσης πιθανό σε κάποιες βιομηχανικές πολιτείες του Βορρά να θεσπιστούν νόμοι ενάντια στην υποχρεωτική συμμετοχή στα συνδικάτα στα εργοστάσια όπου υπάρχει συνδικαλιστική οργάνωση.

Ήδη βλέπουμε τεράστιες επιθέσεις στις συμβάσεις των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα. Ενώ αυξάνουν δραματικά την ανθρώπινη δυστυχία, τα μέτρα δεν θα υποκινήσουν την ανάκαμψη των επενδύσεων στο κοντινό μέλλον. Εργαζόμενοι που (ας πάρουμε για παράδειγμα τις παλιές και νέες νόρμες στην αυτοκινητοβιομηχανία) έβγαζαν 28-30 δολάρια την ώρα και που τώρα βγάζουν 15, δεν πρόκειται ν' αγοράσουν νέα αυτοκίνητα και σπίτια, ιδίως όταν οι τράπεζες -γεμάτες ρευστό από τα «πακέτα διάσωσης»- δεν τους δανείζουν.

Η σημερινή δυσλειτουργία της οικονομίας και του πολιτικού συστήματος στις ΗΠΑ τείνουν να αλληλομεγεθυνθούν. Το πρόγραμμα της δεξιάς, ενώ είναι σίγουρα

καταστροφικό για την εργατική τάξη και ιδίως για τους άνεργους και τους φτωχούς, δεν αποτελεί ένα συνεκτικό πακέτο πολιτικής. Οι Ρεπουμπλικάνοι θεωρούν τις μεσοπρόθεσμες νίκες τους σαν λευκή εντολή για την κατάργηση της μεταρρύθμισης στην υγεία έως την ανατροπή της ρύθμισης του χρηματοπιστωτικού συστήματος και τη μονιμοποίηση των φορολογικών περικοπών για τους πλούσιους - όμως δεν θα δημιουργήσουν συνθήκες ή κίνητρα για την επέκταση των επενδύσεων και της απασχόλησης. Και βέβαια δεν καταπιάνονται με τα σοβαρά ζητήματα του ελλείμματος του αμερικάνικου προϋπολογισμού, που αποτελούν μια πολύ πραγματική ανησυχία για το μέλλον. Είναι ορατή ακόμα και μια απότομη κατάρρευση της διεθνούς εμπιστοσύνης στη μακροπρόθεσμη φερεγγυότητα των ΗΠΑ - αν και κάτι τέτοιο δε θα συμβεί άμεσα, γιατί η κατάσταση στην Ευρώπη φαίνεται ακόμα χειρότερη.

Όλος ο κόσμος, δεξιοί, κεντρώοι, αριστεροί είναι δικαιολογημένα εξοργισμένοι. Οι ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου έδειξαν, ωστόσο, ότι πολλοί -ιδίως λευκοί, ακόμα κι εκείνοι που βρίσκονται στην κόψη της καπιταλιστικής κρίσης- έχουν ελάχιστη διαύγεια για το με τι εξοργίζονται. Αυτό δημιουργεί συνθήκες για να πειστούν να ψηφίσουν το αντίθετο από το συμφέρον τους, δίνοντας την εξουσία στις δυνάμεις που ευθύνονται για την κατάργηση των δικαιωμάτων τους και την κλοπή του μέλλοντός τους. Στην Ευρώπη, ο κόσμος τουλάχιστον αντεπιτίθεται κι ας μην έχει ακόμα πετύχει κάποια νίκη.

Εκλογές στην Ιρλανδία : Εκδίκηση, αλλά όχι ακόμα αντίσταση

Σύνοψη άρθρου των **Κέβιν Κίτινγκ και Τζον Μακ Άνουλι** από το www.socialistdemocracy.org

Στις ιρλανδικές εκλογές στις 25 Φεβρουαρίου, το βασικό ζήτημα ήταν η επιβολή τεσσάρων νέων χρόνων λιτότητας από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Επίσης, οι αυξανόμενες φωνές για καταδίκη του κυβερνώντος κόμματος Φιάνα Φέιλ και η λαϊκή δυσαρέσκεια για την τεράστια διαφθορά που έχει επιτρέπει το πολιτικό σύστημα.

Οι ιρλανδοί εργατές πήραν την εκδίκηση τους, αλλά το σύστημα παραμένει λίγο-πολύ όπως ήταν, η νέα κυβέρνηση θα είναι πιο δεξιά από την προηγούμενη και έτσι το ιρλανδικό κεφάλαιο και ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός θα έχουν αυξημένα περιθώρια ελιγμών. Η ψήφος ήταν μια απλή εκδίκηση, ενισχυμένη από το φόβο, την αβεβαιότητα και την έλλειψη μιας εναλλακτικής από την πλευρά της εργατικής τάξης.

Το Φιάνα Φέιλ επιβίωσε στις αγροτικές περιοχές και στη δυτική Ιρλανδία. Συνολικά έπεσε από τις 78 έδρες στο Ντέιλ (η ιρλανδική βουλή) στις 20 και σε ποσοστά από το 41,6% στο 17,4%. Θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να ανακάμψει από το καταστροφικό του αποτέλεσμα στο Δουβλίνο, όπου πήρε μόνο μια έδρα.

Οι Πράσινοι, ο μικρός κυβερνητικός σύμμαχος του Φιάνα Φέιλ, έπεσαν κάτω από το 2%. Αυτό είναι μια προειδοποίη-

ση για το Σιν Φέιν, που η στρατηγική του ήταν να ψάχνει θέσεις σε μια κυβέρνηση συνασπισμού με το Φιάνα Φέιλ. Η αξιοπιστία του ως αριστερής αντιπολίτευσης έχει πέσει σοβαρά από την ψήφο υποστήριξης που έδωσε το 2008 στο σχέδιο εγγυήσεων στις τράπεζες και από την παρουσία του στην κυβέρνηση του βόρειου τμήματος της χώρας (σημ.: βρίσκεται ακόμα υπό βρετανική κατοχή), όπου υλοποιεί ένα πρόγραμμα περικοπών ύψους 4 δισ. λιρών.

Το κόμμα του Φάιν Γκάελ πήρε 76 έδρες από 51 που είχε (άνοδος από το 27,3% στο 36%). Οι Εργατικοί έγιναν το δεύτερο κόμμα, με 37 έδρες από 20 (άνοδος από το 10% στο 19,4%). Το Σιν Φέιν είχε σημαντικά κέρδη (από τις 5 έδρες στις 14). Η Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία, που σχηματίστηκε λίγες εβδομάδες πριν τις εκλογές, κέρδισε 5 έδρες και 9% στην περιοχή του Δουβλίνου. Μεγάλο μέρος της ψήφου βασίστηκε σε τοπικά κριτήρια και πελατειακές λογικές, τα οποία ακόμα επικρατούν. Ακόμα και στην Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία, μεγάλο μέρος των ψήφων καταγράφηκε κυρίως όπου οι υποψήφιοι είχαν ήδη έναν συγκροτημένο τοπικό μηχανισμό. Όσοι κατέβαιναν για πρώτη φορά, απλά στη βάση του πολιτικού τους προγράμματος, πήγαν λιγότερο καλά.

Η προεκλογική συζήτηση έπαιρνε ως δεδομένο ότι το νέο Ντέιλ θα έχει τις ίδιες νομοθετικές και δημοσιονομικές αρμοδιότητες με το παλιό. Η παρέμβαση της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, το «μνημόνιο συνεργασίας», ο προϋπολογισμός λιτότητας που «δένει»

το Ντέιλ για τέσσερα χρόνια, η συνεργασία του Φάιν Γκάελ και των Εργατικών για το πέρασμα του προϋπολογισμού της προηγούμενης κυβέρνησης, όλα αυτά παραμερίστηκαν. Η πραγματικότητα ωστόσο θα αποκαλυφθεί σύντομα. Όσο ακόμα καταμετρούνταν οι ψήφοι, ανακοινώθηκε ότι το επίπεδο των υποθηκών που δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν ανέβηκε στο 6%. Ο οικονομολόγος Μόργκαν Κέλι προέβλεψε μια δεύτερη οικονομική κατάρρευση, καθώς οι εργάτες προσπαθούν να εξυπηρετήσουν τις υποθήκες τους με εισοδήματα που έχουν μειωθεί απότομα και ριζικά. Η πλειοψηφία των εργατών έχει την πεποίθηση ότι το κύμα λιτότητας θα τελειώσει σύντομα με μια επιστροφή στην ευημερία. Γι' αυτό γαντζώνονται από τους Εργατικούς και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, παρά την υποστήριξη τους στο πακέτο διάσωσης των τραπεζών.

Η Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία συμμετείχε στις εκλογές γύρω από ένα ζήτημα κεντρικό για την εργατική τάξη, την άρνηση ενός χρέους που δεν είναι δικό της. Ωστόσο, μια χαλαρή εκλογική συμμαχία με πέντε έδρες στο Ντέιλ δεν είναι ένας πειστικός μηχανισμός για να χτίσει την ταξική πάλη. Αυτό αναγνωρίζεται από ηγετικές μορφές της Συμμαχίας και οδήγησε σε καλέσματα για ένα νέο κόμμα της εργατικής τάξης. Ωστόσο, καλέσματα ή μια πολιτική πλατφόρμα δεν θα χτίσουν μόνα τους αυτό το κόμμα. Αυτό μπορεί να χτιστεί γύρω από τους άμεσους αγώνες των εργατών - θέματα όπως το ξεπούλημα του

φυσικού αερίου του Κόρμπ, η κατάργηση του βασικού μισθού για τις εκπαιδευόμενες νοσοκόμες, η άγρια πάλη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων στα πληρώματα της αεροπορικής εταιρίας Αιρ Λίνγκους.

Η προσπάθεια παρέμβασης σ' αυτούς τους αγώνες θα βρεθεί αμέσως αντιμέτωπη με την ηγεσία των συνδικάτων. Παράδειγμα, τα πληρώματα της Αιρ Λίνγκους είδαν την υπόθεσή τους να παραπέμπεται στο Εργατικό Δικαστήριο. Όμως στην αρχή της διαμάχης, ο γραμματέας του Ιρλανδικού Συνδικαλιστικού Συμβουλίου (σημ.: η αντίστοιχη ΓΣΕΕ) επανατοποθετήθηκε στο ΔΣ της εταιρίας. Παρέμεινε εκεί όσο η εταιρία έκανε λοκ άουτ ενάντια στους εργαζόμενους των πληρωμάτων και χρησιμοποίησε μια άλλη αεροπορική εταιρία, τη Ριαναίρ, για να οργανώσει απεργοσπαστικές πτήσεις.

Μετά τις εκλογές, ο οικονομικός επίτροπος της ΕΕ Όλι Ρεν υπέδειξε ότι οι κάτοχοι ιρλανδικών ομολόγων δεν θα δεχτούν απώλειες και ότι οι ιρλανδοί εργάτες πρέπει πληρώσουν όλο το κόστος της «διάσωσης». Ένα ξεδοντιασμένο Ντέιλ, δεμένο με χειροπέδες στην ΕΚΤ και το ΔΝΤ, κυριαρχούμενο από τη συμμαχία λιτότητας Φάιν Γκάελ-Εργατικών, δεν μπορεί να εξυπηρετήσει παρά σε μια πλατφόρμα για την οργάνωση μιας πάλης επιβίωσης στους δρόμους και στα εργοστάσια. Ένα νέο κόμμα της εργατικής τάξης μπορεί να χρησιμεύσει ως όργανο σ' αυτή τη μάχη.

2 Μαρτίου 2011

Η πολιτική του αναρχικού χώρου και τα αδιέξοδά της

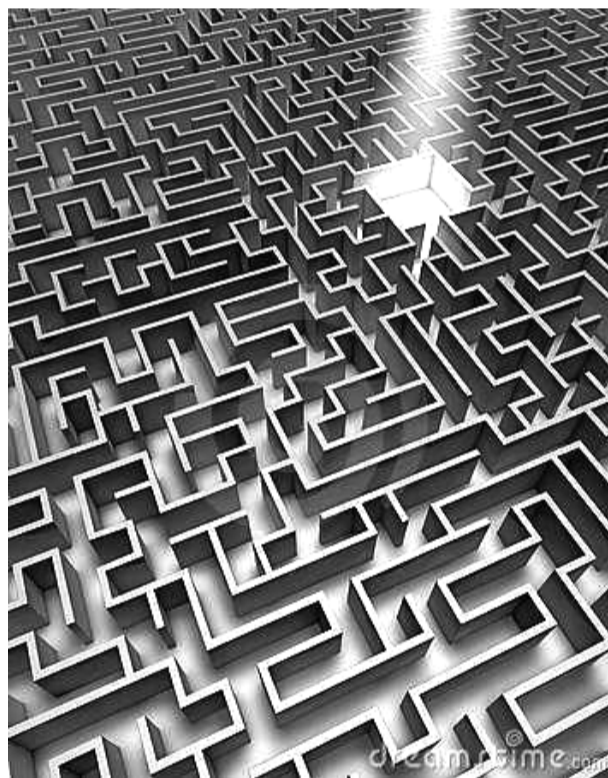
■ Γιάννης Χαλάς

Τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, ο ευρύτερος αναρχικός και αντιεξουσιαστικός χώρος γνωρίζει μια σημαντική άνοδο σε μαζικότητα και παίζει σημαντικό ρόλο στο ελληνικό εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Ωστόσο, το γεγονός αυτό οφείλεται περισσότερο στα λάθη και τις αδυναμίες της Άκρας και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, παρά στο ότι η πολιτική και η πρακτική των αναρχικών μπορεί να δώσει λύσεις απέναντι στην καπιταλιστική κρίση και στην κατεύθυνση της ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του κινήματος.

Ο αναρχισμός ιστορικά, παρότι κατά περιόδους ασκούσε σημαντική επιρροή στην εργατική τάξη ορισμένων χωρών, εκφράζει στο ιδεολογικό και πολιτικό πεδίο τις αντιλήψεις και τα συμφέροντα των μικροαστικών στρωμάτων, και ιδιαίτερα των πιο αδύναμων από αυτά, που δέχονται τη μεγαλύτερη καταπίεση από το μεγάλο κεφάλαιο και το κράτος. Η «αντίθεση σε κάθε είδους εξουσία» και η «ελευθερία του ατόμου απέναντι σε κάθε καταναγκασμό» ανταποκρίνονται στην κοινωνική ψυχολογία του κατεστραμμένου μικροϊδιοκτήτη, που μισεί θανάσιμα το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του, απορρίπτει όμως ταυτόχρονα και την τάση για πειθαρχία στην οργάνωση και τη δράση, που αποκτά το συγκεντρωμένο σε μεγάλα εργοστάσια προλεταριάτο. Έτσι, οι αναρχικές ιδέες γνώριζαν ιδιαίτερη απήχηση σε χώρες (όπως και η Ελλάδα) με πολυπληθή μεσαία στρώματα και όπου η πλειονότητα της εργατικής τάξης είναι διασκορπισμένη σε πολλές μικρές επιχειρήσεις. Ειδικότερα σε περιόδους κρίσης, προσφέρουν καταφύγιο για τα στρώματα αυτά που καταστρέφονται μαζικά, καθώς και για τους νέους που βιώνουν την ανεργία και την περιθωριοποίηση. Η τάση αυτή ενισχύεται διαρκώς στη σημερινή περίοδο της κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού, ιδιαίτερα μετά το Δεκέμβρη του 2008. Καθώς μάλιστα ο χώρος της Άκρας Αριστεράς αδυνατεί να επεξεργαστεί ένα σχέδιο για τους αγώνες και ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικής διεξόδου από την κρίση, η αίγλη των αναρχικών αυξάνει μέσα στη νεολαία και τα πιο καταπιεζόμενα στρώματα, αφού παρουσιάζονται ως οι μόνοι που «μπορούν να τα βάλουν με την αστυνομία».

Χωρίς να παραγνωρίζει κανείς τη συμβολή του αναρχικού χώρου στη

ρίζοσπαστικοποίηση πολλών ανθρώπων και στην ανάπτυξη σημαντικών αντιστάσεων, η πολιτική και η πρακτική του παρουσιάζει σοβαρότατες αδυναμίες. Από τα κείμενα των διάφορων αναρχικών ομάδων απουσιάζει οποιαδήποτε σοβαρή ανάλυση για την κρίση, τις αιτίες της και το βάθος της και πολύ περισσότερο μια επεξεργασία ενός προγράμματος σοσιαλιστικής διεξόδου. Αυτό βέβαια είναι φυσιολογική συνέπεια της κυριότερης από τις θεωρητικές αδυναμίες που ιστορικά εμφάνισε ο αναρχισμός, δηλαδή την έλλειψη μιας επιστημονικής ανάλυσης για τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, τις εγγενείς αντιφάσεις του και τις αιτίες εμφάνισης των κρίσεων του και, το κυριότερο, ενός σχεδίου μετάβασης σε μια άλλη οργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας, που να βασίζεται στην

κεντρική θέση της εργατικής τάξης στην παραγωγή. Για τους αναρχικούς έχει μεγάλη σημασία το πώς θα οργανωθεί η έφοδος των καταπιεσμένων ενάντια στο κράτος, όχι όμως και το πώς θα διαπαιδαγωγηθεί η ίδια η εργατική τάξη ώστε να είναι σε θέση να αναλάβει την οργάνωση και διαχείριση της παραγωγής, κάτι που είναι και η μόνη εγγύηση ενάντια σε κάθε εξουσία και καταπίεση και για την ολοκληρωτική εξαφάνιση του κράτους. Έτσι, το σύνολο του αναρχικού χώρου θεωρεί δευτερεύον καθήκον ή ακόμα και απορρίπτει πλήρως την προβολή και ζύμωση μέσα στις μάζες ενός προγράμματος σωτηρίας τους από την καταστροφή που σπέρνει το σάπισμα του καπιταλισμού. Οι αναρχικοί διαφορούν, υποτιμούν ή αποφεύγουν να δώσουν απαντήσεις σε κομβικής σημασίας ζητήματα, όπως το χρέος και η διαγραφή του, η κρατικοποίηση των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, η απαγόρευση των απολύσεων κλπ. Τέ-

τοια αιτήματα, που έρχονται σε ρήξη με τη λειτουργία του καπιταλισμού, η διαπαιδαγώγηση και πολύ περισσότερο η οργάνωση και η πάλη των μαζών γύρω από αυτά συμβάλλουν στην άνοδο της ταξικής τους συνείδησης και της μαχητικότητάς τους πολύ περισσότερο από μια «παραδειγματική» δράση ή μια «ηρωική» ενέργεια. Επιπλέον, οι αναρχικοί τις περισσότερες φορές αδιαφορούν και για τις άμεσες διεκδικήσεις των εργαζομένων, υποστηρίζοντας ότι συμβάλλουν στην «ενσωμάτωσή» τους στο σύστημα.

Άμεση συνέπεια όλων των παραπάνω είναι ότι οι αναρχικοί αδυνατούν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των πλατιών στρωμάτων των εργαζομένων μέσα από τους καθημερινούς αγώνες και φυσικά οδηγούνται σε μια εντελώς λανθασμένη ανάλυση για το ρόλο της εργατικής τάξης και την εξέλι-

ξη της συνείδησής της. Θεωρούν την εργατική τάξη υποταγμένη, συμβιβασμένη ή ακόμα και εξαχρειωμένη και συνεπώς πλήρως ανίκανη να αποτελέσει επαναστατικό υποκείμενο και φορέα αλλαγής της κοινωνίας. Έτσι, οι αναρχικοί υποκαθιστούν την εργατική τάξη με τους «αλληλέγγυους» και την «οργισμένη νεολαία», η δράση βέβαια της οποίας έχει συγκεκριμένα όρια, καθώς βρίσκεται έξω από την παραγωγή. Οι υπαρκτές και σοβαρότατες αδυναμίες της συνείδησης της σημερινής εργατικής τάξης έχουν πολύ συγκεκριμένα αίτια, την επί δεκαετίες στρεβλή διαπαιδαγώγησή της από γραφειοκρατικές και ρεφορμιστικές ηγεσίες, την αποθάρρυνσή από τις συνεχείς ήττες και απώλειες δικαιωμάτων των τελευταίων χρόνων, αλλά και τη δυσφήμιση των σοσιαλιστικών ιδεών από την πολιτική του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας. Το ξεπέραςμα όμως αυτής της κατάστασης δεν γίνεται με αφορισμούς ούτε με «θεαματικές ενέργειες», αλλά με κα-

τανόηση της αντιφατικότητας της συνείδησης των εργαζομένων μέσα στις σημερινές συνθήκες, που ταλαντεύεται διαρκώς ανάμεσα στην παθητικότητα και τη μοιρολατρία από τη μια, την οργή, την αγωνιστικότητα ακόμα και την εξέγερση από την άλλη.

Οι λανθασμένες θεωρητικές αντιλήψεις και αναλύσεις του αναρχικού χώρου έχουν ως φυσιολογικό αποτέλεσμα και μια εξαιρετικά προβληματική πρακτική μέσα στο κίνημα. Ακόμα και τα κομμάτια εκείνα που δεν επιδιώκουν σε κάθε ευκαιρία την τυφλή σύγκρουση με την αστυνομία και το κράτος, έχουν την τάση να υποκαθιστούν την άμεση δράση των μαζών με το «επαναστατικό παράδειγμα» των «λίγων αποφασισμένων». Από αυτό προκύπτει η συχνά άσχημη ακόμα και υβριστική συμπεριφορά κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων και όχι μόνο, ενάντια σε εργαζόμενους, σωματεία και οργανώσεις, που κατά την κρίση των αναρχικών δεν είναι αρκετά «μαχητικοί». Πολύ χαρακτηριστικό πρόσφατο παράδειγμα είναι η στάση πολλών αναρχικών ομάδων κατά την απεργία της 23ης Φλεβάρη, όπου καθύβριζαν όσα μπλοκ της «εντολής» τους για παραμονή στο Σύνταγμα, ενώ στη συνέχεια επιχειρήσαν μια κατάληψη-παρωδία της Πλατείας Συντάγματος, χωρίς να υπάρχει ουσιαστική συμμετοχή των μαζών. Από την άλλη πλευρά, σε πολλές πρωτοβουλίες και δράσεις μέσα στο κίνημα, οι αναρχικοί επιχειρούν να αποκτήσουν κυρίαρχη θέση επιδιώκοντας τον αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση των πολιτικών και ιδεολογικών τους αντιπάλων, με το πρόσχημα ότι οι αγώνες πρέπει να είναι «ακηδεμόνευτοι» και ότι οι εργαζόμενοι έχουν αρνητική στάση απέναντι στα κόμματα γενικά. Στις περισσότερες περιπτώσεις η νοοτροπία αυτή οδηγεί σε κατάφωρη παραβίαση ακόμα και στοιχειωδών αρχών της εργατικής δημοκρατίας και δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τις χειρότερες πρακτικές του σταλινισμού, από τις οποίες υποτίθεται ότι θέλουν να «προστατέψουν» το κίνημα οι αναρχικοί.

Είναι αναμφισβήτητο ότι η μεγάλη πλειονότητα των εργαζομένων και των νέων που έλκονται από τις αναρχικές ιδέες είναι αγωνιστές που έχουν πολλά να προσφέρουν στην υπόθεση του σοσιαλισμού. Οι προσπάθειές τους όμως θα έχουν ουσιαστικό αποτέλεσμα μόνο εφόσον συνειδητοποιήσουν τα πολιτικά και πρακτικά αδιέξοδα του αναρχισμού.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΑ

140 χρόνια από την πρώτη εργατική επανάσταση

■ Μαρία Χριστοφή

Στην επέτειο των 50 χρόνων από την Κομμούνα του Παρισιού, και μετά την πραγματοποίηση της ρώσικης επανάστασης, ο Τρότσκι γράφει: «Κάθε φορά που μελετάμε την ιστορία της Κομμούνας την αντικρίζουμε κάτω από μια νέα όψη, χάρη στην πείρα που αποκτήθηκε από τους κατοπινούς επαναστατικούς αγώνες».1 Σήμερα, 140 χρόνια μετά την πρώτη εργατική επανάσταση, διανύοντας εκ νέου μια εποχή επαναστάσεων, η ανάγκη να μελετήσουμε την ιστορία και τα διδάγματα της Παρισινής Κομμούνας παραμένει πρωταρχική.

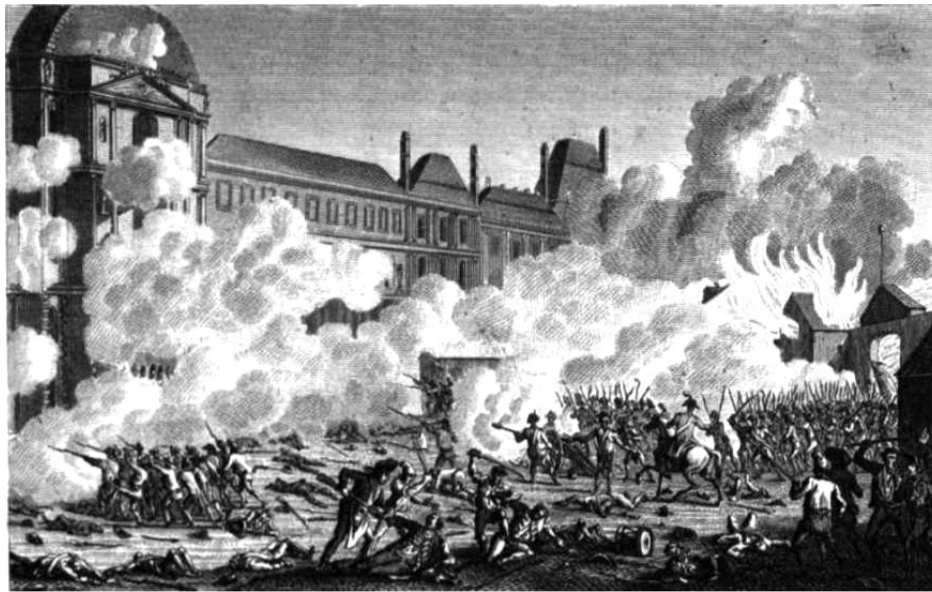
Η εξέγερση της Κομμούνας του Παρισιού είναι η πρώτη στην ιστορία προλεταριακή επανάσταση και η Κομμούνα η πρώτη εργατική εξουσία. Η ζωή της μπορεί να κράτησε μόνο 72 μέρες (18 Μάρτη έως 28 Μάη του 1871), όμως η συνεισφορά της στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα είναι ανεκτίμητη. Εμπλούτισε την επαναστατική θεωρία και οδήγησε σε πολύτιμα συμπεράσματα, πολλά από τα οποία εφαρμόστηκαν επιτυχώς στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917.

Ο Λένιν αναφέρεται συνοπτικά στις άμεσες αιτίες που οδήγησαν στην επανάσταση: η ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό πόλεμο, ο εξοπλισμός της εργατικής τάξης από τη γαλλική κυβέρνηση για τη συμμετοχή της πρώτης στον πόλεμο, η ανεργία στις γραμμές του προλεταριάτου και η καταστροφή της μικροαστικής τάξης, η αγανάκτηση των μαζών ενάντια στις ανώτερες τάξεις και ενάντια στις αρχές που είχαν δείξει πλήρη ανικανότητα, ο υπόκωφος αναβρασμός στους κόλπους της εργατικής τάξης που ήταν δυσανεκτή με την κατάσταση της και επεδίωκε ένα άλλο κοινωνικό σύστημα.2

Με την ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό πόλεμο, η γαλλική αστική κυβέρνηση εγκαταλείπει το Παρίσι για να ανασυγκροτηθεί στις Βερσαλλίες. Το Παρίσι μένει ακυβέρνητο και η εξουσία «πέφτει» στα χέρια του προλεταριάτου στις 18 Μαρτίου.

Οι εξεγερμένοι καταλαμβάνουν το Δημαρχείο. Στις 26 Μάρτη εκλέγεται η Παρισινή Κομμούνα και στις 28 ανακηρύσσεται πανηγυρικά και επίσημα σε κυβέρνηση, η οποία, σύμφωνα με τις διακηρύξεις, εκπροσωπούσε την παγκόσμια δημοκρατία. Πρόκειται για ένα συμβούλιο βουλευτών των ενόπλων εργατών και μικροαστών, εκλεγμένο άμεσα από τις μάζες. Και ως τέτοιο αντανάκλα τόσο τις ισχυρές όσο και τις αδύναμες πλευρές των μαζών, τις οποίες η επανάσταση βρήκε αρκετά απροετοίμαστες.

Κατά τη διάρκεια των 72 ημερών ζωής της, η Κομμούνα, και παρ' όλες τις

αδυναμίες της, οι οποίες θα εξεταστούν παρακάτω, κατάφερε να πάρει μια σειρά πολιτικών μέτρων που όμοιά τους δεν είχαν υπάρξει στο παρελθόν. Οι γάλλοι εργάτες: 1) αντικατέστησαν το μόνιμο στρατό με τον εξοπλισμό του λαού, 2) διαχώρισαν την Εκκλησία από το κράτος, δημεύοντας την περιουσία της, 3) δημιούργησαν επιτροπή για την αναδιοργάνωση της εκπαίδευσης, καθιερώνοντας τη δημόσια και λαϊκή — σε αντίθεση με την τότε εκκλησιαστική — παιδεία. 4) Στην «παγκόσμια κυβέρνησή τους» μπορούσαν να εκλέγονται και ξένοι υπήκοοι. 5) Στις συλλήψεις εργατών από την κυβέρνηση των Βερσαλλιών απάντησαν με τη δημόσια καταστροφή της λαϊμντόμου. 6) Καθιέρωσαν τη δημοσιότητα των συνεδριάσεων της Κομμούνας.

Στο κοινωνικό επίπεδο δεν πρόλαβε να κάνει πολλά, ωστόσο αυτά που έκανε δείχνουν τον καθαρά εργατικό και λαϊκό χαρακτήρα της Κομμούνας:

1) Απαγόρευσε τις εξώσεις για τρεις μήνες, επιστρέφοντας στους ενοίκους το ενοίκιο του Μάρτη, 2) απαγόρευσε την πώληση αντικειμένων που είχαν μπει ενέχυρο, 3) κατάργησε τα τυχερά παιχνίδια, 4) απελευθέρωσε όσους κρατούμενους κρατούνταν χωρίς κατηγορία, 5) απαγόρευσε τη νυχτερινή εργασία των αρτοποιών, 6) κατάργησε το σύστημα των προστίμων, 7) ο μισθός όλων των υπαλλήλων της διοίκησης και της κυβέρνησης απαγορευόταν να ξεπερνάει τον κανονικό μισθό ενός εργάτη. Τέλος έβγαλε ψήφισμα σύμφωνα με το οποίο «όλες οι φάμπρικες, τα εργοστάσια και τα εργαστήρια που είναι εγκαταλειμμένα ή ακινητοποιημένα από τους ιδιοκτήτες τους αναλαμβάνονται από εργατικούς συνεταιρισμούς για να ξαναρχίσουν την παραγωγή».

Σύνθεση και αδυναμίες της επανάστασης

«Η Κομμούνα γεννήθηκε αυθόρμητα. Κανένας δεν την είχε προετοιμάσει συνειδητά και σχεδιασμένα», λέει ο Λένιν. Αρχικά, το κίνημα ήταν πολύ μπερδεμένο και ακαθόριστο. Πρωταγωνιστές

καθ' όλη τη διάρκειά του ήταν οι εργάτες (και πιο συγκεκριμένα οι παρισινόι τεχνίτες), στους οποίους είχε γίνει δραστηρία σοσιαλιστική προπαγάνδα το προηγούμενο διάστημα και κάποιοι από αυτούς ανήκαν και στη Διεθνή. Εκτός από εργάτες, αρχικά συμμετείχαν μικροαστοί, αστοί δημοκράτες και πατριώτες που έλπιζαν σε μια νίκη στον γαλλοπρωσικό πόλεμο μαζί με την Κομμούνα. Οι υπόλοιποι όμως γρήγορα αποχώρησαν και οι προλετάριοι ήταν οι μόνοι που ήταν διατεθειμένοι να μείνουν μέχρι τέλους ή ακόμη και να πεθάνουν για ένα καλύτερο μέλλον όλων των εργαζομένων.

Στο αντίπαλο στρατόπεδο είχε συσπειρωθεί όλη η αστική τάξη της Γαλλίας (γαιοκτήμονες, χρηματιστές, εργοστασιάρχες), υποστηριζόμενη από τον μέχρι τότε πρώτο αντίπαλό της, τον Βίσμαρκ, ο οποίος, προκειμένου να μη διαδοθεί η επανάσταση, απελευθέρωσε 100.000 γάλλους φαντάρους για να συμμετάσχουν στην καταστολή της Κομμούνας.

Για να πετύχει μια σοσιαλιστική επανάσταση είναι απαραίτητες αντικειμενικές όσο και υποκειμενικές προϋποθέσεις: α) η όξυνση των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και β) ένα καλά προετοιμασμένο προλεταριάτο, υπό την ηγεσία του επαναστατικού κόμματος. Στη Γαλλία του 1871 αυτές οι προϋποθέσεις ήταν ανεπαρκείς. Από τη μία ο γαλλικός καπιταλισμός δεν ήταν πλήρως ανεπτυγμένος. Κυρίως όμως η εργατική τάξη δεν ήταν επαρκώς οργανωμένη και δεν υπήρχε το επαναστατικό κόμμα, το οποίο να μπορεί να συσσωρεύει και να οργανώνει την πείρα του προλεταριάτου. Μόνο με τη βοήθεια ενός αληθινά επαναστατικού κόμματος, το οποίο στηρίζεται στην ιστορία του παρελθόντος και το οποίο μπορεί να αναλύσει και να προβλέψει πιθανούς δρόμους εξέλιξης της ιστορίας και να συνάγει από αυτούς το σχέδιο της αναγκαίας δράσης, θα μπορούσε το προλεταριάτο να απελευθερωθεί από τους δισταγμούς, την έλλειψη αποφασιστικότητας και τα λάθη του.

Όπως παρατηρεί ο Τρότσκι, αυτή η έλλειψη οργάνωσης είχε ως συνέπεια μία σειρά «λαθών» τα οποία έκριναν σε μεγάλο βαθμό και την έκβαση της επανάστασης, κυρίως λόγω της αδράνειας που δείχνουν οι μάζες μετά τις πρώτες επιτυχίες. Συνοπτικά αυτά μπορούμε να πούμε ότι ήταν: α) η καθυστέρηση της επανάστασης κατά έξι μήνες. Αν η Κομμούνα γινόταν σχεδιασμένα τον Σεπτέμβριο του 1870, ενώ η γαλλική αστική τάξη βρισκόταν σε πόλεμο με την Πρωσία, οι πιθανότητες επιτυχίας της θα ήταν αυξημένες. β) Ο Θιέρσο, επικεφαλής της αστικής γαλλικής δημοκρατίας, καθώς και οι υπουργοί του, δεν φυλακίστηκαν μετά τη νίκη της Κομμούνας, γεγονός που έδωσε την ευκαιρία στους αστούς να ανασυνταχθούν και να καταστείλουν τελικά την επανάσταση. γ) Οι εργάτες δεν διέγειραν την προϋπάρχουσα δυσανεκτικότητα των στρατιωτών ενάντια στους αξιωματικούς σε μεγαλύτερο βαθμό, ούτως ώστε να τους απομονώσουν τελείως από τους δεύτερους και να ενώσουν το στρατό με το λαό. Όλα αυτά είναι προτάσεις που τη δεδομένη στιγμή, με την έλλειψη προηγούμενων εμπειριών, μόνο ένα επαναστατικό κόμμα θα μπορούσε να διατυπώσει, γιατί αυτό περιμένει την επανάσταση και προετοιμάζεται συνειδητά για αυτή. δ) Τέλος, εξαιτίας και της έλλειψης χρόνου, η επανάσταση δεν πρόφτασε να διαδοθεί και σε άλλες γαλλικές πόλεις, γεγονός που θα διευκόλυνε και τη συνέχισή της στο Παρίσι, με σκοπό τη συντριπτική νίκη ενάντια στην κυβέρνηση, αφού οι όποιες σχετικές προσπάθειες έγιναν καταστάθηκαν ωρίς.

Είναι προφανές ότι παρά τις μεγάλες αδυναμίες της, η Κομμούνα αποτελούσε θανάσιμη απειλή για τον «Παλιό Κόσμο» και έπρεπε οπωσδήποτε να κατασταλεί πριν εξαπλωθεί. Έτσι, στις 21 Μάη, τα στρατεύματα της κυβέρνησης των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση ενάντια στο Παρίσι. Η εβδομάδα που ακολούθησε έμεινε γνωστή ως «Ματωμένη Εβδομάδα», κατά την οποία περίπου 100.000 εργάτες σφαγιαστήκαν, φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν.

Όπως παρατηρεί ο Λένιν: «η Κομμούνα αγωνίστηκε όχι για κάποιο τοπικό ή στενά εθνικό σκοπό, μα για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινωμένων, όλων των αδικημένων. Με την έννοια αυτή το έργο της Κομμούνας είναι αθάνατο!». Γι' αυτό και 140 χρόνια μετά, η Παρισινή Κομμούνα αξίζει να μελετηθεί από όλους τους εργαζόμενους και τους επαναστάτες.

1. «Τα διδάγματα της Κομμούνας», [1921] Λ. Τρότσκι, εκδ. Νέοι Στόχοι, Νοέμβριος 1971

2. «Στη Μνήμη της Κομμούνας», [1911] Β. Λένιν, εκδ. Νέοι Στόχοι, Νοέμβριος 1971

ΓΑΛΛΙΑ

Το ΝΑΚ σε βαθιά κρίση προανατολισμού

■ Άγγελος Χονδρομάρας

Στις 11, 12 και 13 Φλεβάρη διεξήχθη το πρώτο συνέδριο του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (ΝΑΚ)

στο Παρίσι, σχεδόν δύο χρόνια μετά το ιδρυτικό του συνέδριο. Οι διαδικασίες ξεκίνησαν με τα βλέμματα στις λαϊκές επαναστάσεις στις αραβικές χώρες, αφού την ημέρα έναρξής του ο Μουμπάρακ εγκατέλειπε την εξουσία. Ο Ολιβιέ Μπεζανσενό, κλείνοντας τις εργασίες της πρώτης μέρας, τόνισε ότι ο κόσμος αλλάζει και αυτό πρέπει να έχει αντίκτυπο στην Αριστερά, ότι η νέα γενιά δεν είναι καταδικασμένη να ζήσει σ' έναν κόσμο χωρίς επαναστάσεις. Ήταν από τις λίγες στιγμές «ενοποίησης» ενός συνεδρίου που σφραγίστηκε από την οξεία αντιπαράθεση γύρω από τις ιεραρχίες του κόμματος και την πολιτική του κατεύθυνση. Η αντιπαράθεση κινήθηκε γύρω από τα συμπεράσματα των μεγάλων εργατικών και φοιτητικών κινητοποιήσεων του φθινοπώρου, τη λεγόμενη «κοσμικότητα» (με αφορμή το θόρυβο από την υποψηφιότητα της Ιλχάμ Μουσαίντ, επικεφαλής περιφερειακού ψηφοδελτίου, η οποία φορούσε μαντίλα) - αλλά κυρίως την πολιτική συμμαχιών που πρέπει ν' ακολουθήσει το ΝΑΚ από 'δω και πέρα, ειδικά ενόψει των προεδρικών εκλογών του 2012.

Τέσσερις ήταν οι προτάσεις-πλατφόρμες, οι οποίες τέθηκαν σε ψηφοφορία στις τοπικές οργανώσεις για την εκλογή των συνέδρων και κατατέθηκαν στο συνέδριο. **Καμιά απ' αυτές δεν κατάφερε να συγκεντρώσει ξεκάθαρη πλειοψηφία**, να λάβει το 50%. Η πρώτη, που στηριζόταν από την ηγεσία (Μπεζανσενό, Κριβίν κα.) συγκέντρωσε 41,95%. Η δεύτερη, η οποία στηριζόταν από τη συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας, από την τάση της «αριστερής κριτικής» (από τη διαλυμένη πλέον LCR), από την πρώην φράξια (έχει προσχωρήσει στο ΝΑΚ) της Lutte Ouvrière, από την

Επαναστατική Αριστερά (CWI) κα., συγκέντρωσε 27,87%. Η τρίτη συγκέντρωσε 26,43% και στηρίζεται από τους πολιτικούς οπαδούς του Κριστιάν Πικέ, ο οποίος αποχώρησε από το ΝΑΚ συγκροτώντας την Ενωτική Αριστερά και προσχωρώντας στο Μέτωπο της Αριστεράς (μέτωπο του ΚΚ Γαλλίας και του Κόμματος της Αριστεράς). Η τέταρτη πλατφόρμα πήρε 3,73%.

Η συμμετοχή των μελών του ΝΑΚ στις εκλογές στις τοπικές οργανώσεις ήταν κατά πολύ μικρότερη απ' ό,τι πριν δύο χρόνια: **9.000 ψηφίσαντες το 2009, έναντι 3.500 το 2011**. Ο συσχετισμός δυνάμεων πριν την έναρξη του συνεδρίου δεν άλλαξε κατά τη διάρκειά του, εκτός από τους υποστηρικτές της τέταρτης πλατφόρμας, οι οποίοι τελικά συντάχθηκαν και ψήφισαν τη δεύτερη.

Η ηγεσία, μέσω της πρώτης πλατφόρμας, επεσήμανε την κρισιμότητα της νέας ιστορικής περιόδου τονίζοντας την αναγκαιότητα να θεθεί από την αρχή το πολιτικό ζήτημα, τόσο στο επίπεδο του κινήματος όσο και των εκλογών, χωρίς να δοθεί βάρος μονομερώς στο καθένα χωριστά. Αρνήθηκε την πολιτική ενότητα με το Μέτωπο της Αριστεράς, κατηγορώντας το ότι δεν θέτει σε άμεση προτεραιότητα την αλλαγή της κοινωνίας και επεσήμανε την εκ νέου συσπείρωση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων μέσω της ενωτικής δυναμικής που ξεκινά από την επεξεργασία κοινού προανατολισμού του ίδιου του ΝΑΚ. Μέχρι και την τελευταία στιγμή του συνεδρίου, προσπάθησε να πετύχει ψήφιση εκλογικής τακτικής για το 2012, στηρίζοντας σθεναρά την άποψη για μια ενωτική υποψηφιότητα που θα εκφραστεί από έναν εκπρόσωπο του ευρύτερου αντικαπιταλιστικού χώρου και των κοινωνικών κινημάτων. Συνολικά, προσπάθησε να **κρατήσει ισορροπίες** μεταξύ των υπόλοιπων προτάσεων, με αποτέλεσμα η πρότασή της να είναι αρκετά αδύναμη, με ελλιπή προανατολισμό και ασαφή ανάλυση της κρίσης του

ιμπεριαλιστικού/καπιταλιστικού συστήματος.

Η **δεύτερη πλατφόρμα** («αριστερή κριτική») έθετε ως κεντρικό ζήτημα το κίνημα με την ευρεία έννοια του όρου αλλά και συγκεκριμένα τον προανατολισμό του ΝΑΚ στην εργατική τάξη μέσω της σύνδεσής του με σημαντικούς κλάδους εργαζομένων. Προκειμένου

να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, πρότεινε ένα άμεσο πρόγραμμα δράσης και συγκεκριμένες πρωτοβουλίες-καμπάνιες, με κατεύθυνση τη διοργάνωση γενικής απεργίας στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα. Έβαλε ως προμετωπίδα την αντικαπιταλιστική ενότητα σε προγραμματική βάση, με βασικό στόχο του κόμματος την προετοιμασία για τις πιθανές επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις. Κατηγόρησε την ηγεσία για προσκόλληση σε εκλογικές τακτικές, υποτίμηση των κοινωνικών αγώνων και υποχωρήσεις μπροστά στις δεξιές πιέσεις για ενότητα άνευ περιεχομένου, προκρίνοντας την αυτόνομη κάθοδο στις εκλογές και απορρίπτοντας κάθε συζήτηση με τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς. Υπερασπίστηκε την ως τώρα φυσιογνωμία και ταυτότητα του κόμματος, θέτοντας το ζήτημα της σχετικής αυτονομίας της νεολαίας και της οργάνωσης της παρέμβασής της στο νεολαιίστικο κίνημα.

Η τρίτη πρόταση («ενωτικοί») πρότεινε το ΝΑΚ να πάρει πρωτοβουλίες υιοθετώντας συνθήματα τα οποία θα ενώνουν **όλες τις δυνάμεις «στα αριστερά του Σοσιαλιστικού Κόμματος»**, συγκροτώντας έναν πολιτικό, κοινωνικό και εκλογικό πόλο που θα αποτελέσει εναλλακτική για την αντιμετώπιση του Σαρκοζί και της άκρας δεξιάς. Άσκησε πιέσεις για δέσμευση της ηγεσίας γύρω από κοινή υποψηφιότητα της Αριστεράς στις επερχόμενες εκλογές, φωτογραφίζοντας ουσιαστικά τον Μελανσόν (πρώην επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας του Σοσιαλιστικού Κόμματος), που τον έχει ήδη προτείνει ως υποψήφιο το Μέτωπο της Αριστεράς. Σύμφωνα με τους «ενωτικούς», το ΝΑΚ πρέπει να παίξει θετικό ρόλο για την «ανασύνθεση της αριστεράς των ριζικών κοινωνικών μεταρρυθμίσεων» - και μέσω της συζήτησης των πολιτικών αυτών ζητημάτων, να οδηγηθεί στην αναζήτηση των αιτιών της οργανωτικής αμμορραγίας του. Κατηγόρησε την πλειοψηφία ότι δεν βγάζει συμπεράσματα από τις εκλογικές ήττες των ευρωεκλογών και των αντίστοιχων τοπικών, επιλέγει τον απομονωτισμό και υποκύπτει στον «επαναστατικό βερμπαλισμό» των υποστηρικτών της δεύτερης πρότασης.

Η τέταρτη, και τελευταία, πλατφόρμα πρότεινε την υιοθέτηση από το ΝΑΚ ενός συνόλου μεταβατικών και άμεσων αιτημάτων, που θα φέρουν στο προσκήνιο τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, η οποία είναι η μόνη ικανή να απαλλοτριώσει την ιδιοκτησία των καπιταλιστών, να ξεμπερδέψει με το κράτος της μπουρζουαζίας και να φτάσει στο σοσιαλισμό. Σύμφωνα μ' αυ-

τήν, το ΝΑΚ δεν πρέπει να βασιζέται σε μια στρατηγική μεταρρυθμιστική αλλά σε μια στρατηγική επαναστατική, που η πρακτική της θα περνά μέσα από την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου, της συνεχούς ταξικής πάλης και της δημιουργίας δομών αυτο-οργάνωσης. Κατηγορεί τις προτάσεις της πλειοψηφίας και των «ενωτικών» ότι αγίζουν τα όρια του ρεφορμισμού και τους καθιστά υπεύθυνους για το μη πρωταγωνιστικό ρόλο που έπαιξε το ΝΑΚ στις εργατικές κινητοποιήσεις του φθινοπώρου, καθώς και για την απώλεια αρκετών μελών.

Συνοψίζοντας: οι «ενωτικοί» κάνουν ξεκάθαρο κάλεσμα για μια «παναριστερά», μάλιστα μαζί με κομμάτια των Σοσιαλιστών, που έχει προφανή ορίζοντα και τη συμμετοχή σε μια «αριστερή», «προοδευτική» κλπ. κυβέρνηση. Η «αριστερή κριτική» (και δευτερευόντως η πολύ πιο αδύναμη τέταρτη πλατφόρμα) μπορεί να κάνει σωστές επιμέρους διατυπώσεις, ωστόσο αυτό δεν αρκεί για έναν γενναίο αναπροανατολισμό έξω από τα αδιέξοδα του ΝΑΚ - ιδιαίτερα όταν αυτές οι διαπιστώσεις γίνονται με προμετωπίδα την αποτυχημένη «φυσιογνωμία» του ΝΑΚ. Η πλειοψηφία δείχνει για μια ακόμα φορά τον καιροσκοπισμό της (ισορροπίες προς όλες τις κατευθύνσεις) και αναρωτιέται κανείς αν και ξέρει και η ίδια τι επιδιώκει... μια στάση που σύντομα θα καταποντιστεί μέσα στις τεράστιες πιέσεις της ταξικής πάλης σήμερα.

Η οργανωτική και πολιτική καταράκλι του ΝΑΚ εντωμεταξύ συνεχίζεται. Μετά το συνέδριο, 7 μέλη του απερχόμενου Εθνικού Πολιτικού Συμβουλίου δήλωσαν ότι αποχωρούν, προσβλέποντας σε ενότητα με το Μέτωπο της Αριστεράς. Ένα από τα ιδρυτικά μέλη, η Λεϊλά Σαϊμπι, της συλλογικότητας των ελαστικά εργαζομένων νέων, αποχώρησε κι αυτή. Δυστυχώς για το εργατικό κίνημα, το μόνο αποτέλεσμα των «πλατιών» πολιτικών σαν του ΝΑΚ θα είναι νέες συμμετοχές σε αστικές κυβερνήσεις (πχ. ιταλική Κομμουνιστική Επανάσταση) και ταξικές προδοσίες, από πολλούς -αν συνεχίσουν στον ίδιο δρόμο- από τους σημερινούς «αντικαπιταλιστές» (πχ. πορτογαλικό Μπλοκ της Αριστεράς). Μια κατάσταση που έχει φθείρει σε βάθος την απήχηση του επαναστατικού μαρξισμού στην Ευρώπη, σε μια κρίσιμη περίοδο που αυτή είναι στο επίκεντρο της κρίσης αλλά και σημαντικών ταξικών αγώνων και που θα έπρεπε να παίζει πρωταγωνιστικό, καθοριστικό ρόλο στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος.

